K. Aristotle.

518. a. 31.

Imprimatur,

JO. BROWNE

VICE-CAN.

Jan. 22. 1760.

Aristotelis Gal 906

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ΟΞΟΝΙΑ.

Ετεϊ ᾳψ'ξ'.

12

MVSEVM
BRITAN
NICVM

LECTORI S.

PRæſtantiſſimum hunc de Poetica libellum nitide diligenterque impreſſum, proque ea quæ Scriptori tam inſigni debetur reverentia ornatum, damus. Niſi paucis in locis, ab Editionum vulgatarum fide nunquam diſcedimus: quo autem minus vel interpretationem Latinam, vel Notas longiores adhibendas eſſe cenſeremus, fecerunt Dacierius & Goulſtonus, cuivis in-

 quirenti

quirenti facile parabiles. Cum Eraſmiana in Sectiones diviſio parum juſta videretur, iis accuratius diſtinguendis, ſuiſque titulis illuſtrandis, operam dedimus: eo equidem conſilio, ut jucundior ſimul Lectio procedat, & Ordo Ariſtotelicus, quem ſine ratione Heinſius immutari voluit, melius innoteſcat: Sententiis quoque rite interpungendis elaboravimus. Caput Ariſtotelis excudi fecimus ab Exemplari apud Collegium Reginenſe conſervato; quod quidem, ſibi a Clemente XII. Pont. Max. oblatum, donavit Tho. Shawe S. T. P. Vir ob Orientem feliciter peragratum, deſcriptumque, memorabilis. Vellem ſane, ut hunc libellum cultu nitido veſtitum exhibemus, ita licuiſſet emendatiorem ſimul exhibere; ſed huic parti ſubvenire, quod maxime in votis erat,

erat, non potuimus, cum MSS. ope deſtitueremur: quamquam (ut quod ſentio loquar) etiamſi omnium quotquot extant MSS. copia competeret, fore tamen ut eum prorſus incorruptum conſpiceremus, nemo facile ſperaverit, niſi qui ignarus ſit quæ de fortunis librorum Ariſtotelis a * Strabone traduntur. Habes tamen præcipuas variantes Lectiones, quas Victorius aliique ſuppeditarunt: et, ni fallor, æquiorem te geres, quam ut in hac Editione, quaſi ſibi proprium, id reprehendas, quod cum cœteris omnibus commune habet, & niſi vanus auguror (quod optarem) ſemper habitura eſt. Vale.

* *Strabo L.* 13. *P.* 608. *Edit. Caſaub.*

TA

ΤΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

ΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

Τα Υποκειμενα.

ΚΕΦ. α'.

Αἱ διαφοραι των Μιμησεων τινων, και πως εστι μιμεισθαι τῳ γενει ἑτεροις.

ΚΕΦ. β'.

Πως εστι μιμεισθαι ἑτερα.

ΚΕΦ. γ'.

Πως εστι μιμεισθαι ἑτερως. Πορισμα περι των αντιποιουμενων της Τραγῳδιας και της Κωμῳδιας.

ΚΕΦ. δ'.

Τα την Ποιητικην γεννησαντα.

ΚΕΦ. ε'.

Πως διεσταλθη ἡ Ποιησις εις διαφορα Εἰδη.

ΚΕΦ. ς'.

Πως ηυξηθη ἡ Τραγῳδια.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ζ'.
Πως ηυξηθη η Κωμωδια.
ΚΕΦ. η'.
Της Εποποιϊας και της Τραγωδιας διαφορα.
ΚΕΦ. θ'.
Περι της Τραγωδιας.
ΚΕΦ. ι'.
Περι των αυτης Μερων κατα το Ποιον.
ΚΕΦ. ια'.
Την Τραγωδιαν τελειας και ὁλης Πραξεως ειναι Μιμησιν, εχουσης τι μεγεθος.
ΚΕΦ. λ'.
Ποιον δει τον Μυθον ειναι.
ΚΕΦ. μ'.
Τι διαφερει ὁ Ποιητης του Ιστορικου.
ΚΕΦ. ν'.
Περι των ἁπλων Μυθων, και Πραξεων.
ΚΕΦ. ξ'
Πως διαφερουσιν οἱ ἁπλοι Μυθοι και Πραξεις των πεπλεγμενων.
ΚΕΦ. ο'.
Περι Περιπετειας, και Αναγνωρισεως, και Παθους.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. π'.

Περι Μερων Τραγῳδιας κατα το Ποσον, και εις ἁ διαιρειται κεχωρισμενα.

ΚΕΦ. ρ'.

Ποιους δει τους Ανδρας ειναι μεταβαλλοντας εις τἐναντιον.

ΚΕΦ. σ'.

Ποιην δει την Συνταsιν ειναι του Μυθου,

ΚΕΦ. τ'.

Πως δει παρασκευαζειν το Φοβερον και το Ελεεινον.

ΚΕΦ. υ'.

Ποια τα δεινα, η οικτρα, των συμπιπτοντων.

ΚΕΦ. φ'.

Ων δει στοχαζεσθαι περι τα Ηθη.

ΚΕΦ. χ'.

Περι των Ειδων της Αναγνωρισεως.

ΚΕΦ. ψ'.

Πως δει τους Μυθους συνιστανα, και τῃ Λεξει συναπεργαζεσθαι.

ΚΕΦ. ω'.

Περι Δεσεως και Λυσεως της Τραγῳδιας, επι δε, και περι των Ειδων αυτης.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωα'.
Α χρη μέμνησθαι περι Συστηματος της Τραγωδιας, και περι Χορου.
ΚΕΦ. ωβ'.
Περι της Λεξεως και της Διανοιας.
ΚΕΦ. ωγ'.
Περι των μερων της Λεξεως.
ΚΕΦ. ωδ'.
Περι Ονοματος.
ΚΕΦ. ωε'.
Λεξεως τις ἡ αρετη.
ΚΕΦ. ωζ'.
Οτι δει συνιστανας τους Μυθους της Διηγηματικης και εν μετρῳ Μιμησεως, καθαπερ εν ταις Τραγωδιαις.
ΚΕΦ. ωη'.
Περι των Ειδων ἁ δει την Εποποιιαν ταυτα εχειν τη Τραγωδια.
ΚΕΦ. ωθ'.
Περι Προβληματων και Λυσεων.
ΚΕΦ. ωι'.
Ποτερον ἡ Εποποιητικη μιμησις βελτιων, η ἡ Τραγωδικη.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

Τα Υποκειμενα.

ΠΕΡΙ Ποιητικης αυτης τε, και των Ειδων αυτης, ἡν τινα δυναμιν ἑκαστον εχει, και πως δει συνιστασθαι τους Μυθους, ει μελλοι καλως ἑξειν ἡ Ποιησις· ετι δε, εκ ποσων, και ποιων εστι Μοριων· ὁμοιως δε, και περι των αλλων, ὁσα της αυτης εστι Μεθοδου, λεγωμεν, αρξαμενοι κατα Φυσιν, πρωτον απο των πρωτων.

ΚΕΦ. α'.

Αἱ διαφοραὶ τῶν Μιμήσεων τινῶν, καὶ πῶς ἐστι μιμεῖσθαι τῷ γένει ἑτέροις.

Ἐποποιΐα δὴ, καὶ ἡ τῆς Τραγῳδίας ποίησις, ἔτι δὲ Κωμῳδία, καὶ ἡ Διθυραμβοποιητικὴ, καὶ τῆς Αὐλητικῆς ἡ πλείστη, καὶ Κιθαριστικῆς, πᾶσαι τυγχάνουσιν οὖσαι Μιμήσεις τὸ συνολον. Διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων τρισιν· ἢ γὰρ τῷ γένει ἑτέροις μιμεῖσθαι, ἢ τῷ ἕτερα, ἢ τῷ ἑτέρως καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ὥσπερ γὰρ καὶ χρώμασι, καὶ σχήμασι πολλὰ μιμοῦνταί τινες ἀπεικάζοντες, οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας, ἕτεροι δ' ἀμφοῖν· οὕτω κἀν ταῖς εἰρημέναις τέχναις, ἅπασαι μὲν ποιοῦνται τὴν μίμησιν ἐν Ρυθμῷ, καὶ Λόγῳ, καὶ Ἁρμονίᾳ, τούτοις δὲ, ἢ χωρὶς, ἢ μεμιγμένοις. Οἷον, ἁρμονίᾳ μὲν καὶ ῥυθμῷ χρώμεναι μόνον, ἥτε Αὐλητικὴ καὶ ἡ Κιθαριστικὴ, κἀν εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνωσιν οὖσαι τοιαῦται τὴν δύναμιν· οἷον,

οἷον, ἡ τῶν Συριγγῶν. Αὐτῷ δὲ τῷ ῥυθμῷ μιμοῦνται χωρὶς ἁρμονίας, οἱ τῶν Ορχήσεων· καὶ γὰρ οὗτοι, διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν, μιμοῦνται καὶ Ηθη, καὶ Παθη, καὶ Πράξεις. Η δὲ Εποποιϊα μόνον, τοῖς λόγοις ψιλοῖς, ἢ τοῖς μέτροις, καὶ τούτοις, εἴτε μιγνῦσα μετ' ἀλλήλων, εἰθ' ἑνί τινι γένει χρωμένη τῶν μέτρων, τυγχάνουσι μέχρι τοῦ νῦν· οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνόμασι κοινὸν τὸν Σώφρονος καὶ Ξεναρχὸν Μίμους, καὶ τοὺς Σωκρατικοὺς λόγους· οὐδὲ εἴ τις διὰ Τριμέτρων, ἢ Ελεγείων, ἢ τῶν ἄλλων τινῶν τῶν τοιούτων ποιοῖτο τὴν μίμησιν. Πλὴν οἱ ἄνθρωποι γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοὺς μὲν Ελεγειοποιοὺς, τοὺς δὲ Εποποιοὺς ὀνομάζουσιν, οὐχ ὡς τοὺς κατὰ μίμησιν Ποιητὰς, ἀλλὰ κοινῇ κατὰ τὸ μέτρον προσαγορεύοντες· καὶ γάρ ἂν Ἰατρικόν, ἢ Μουσικόν τι, διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, οὕτω καλεῖν εἰώθασιν. Οὐδὲν δὲ κοινὸν ἐστιν Ομήρῳ καὶ Εμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· διὸ, τὸν μὲν Ποιητὴν,

την, δικαιον καλειν, τον δε Φυσιολογον, μαλλον η Ποιητην. Ομοιως δε κἀν ει τις ἁπαντα τα μετρα μιγνυων ποιοιτο την μιμησιν, καθαπερ Χαιρημων εποιησεν Κενταυρον, μικτην ραψῳδιαν ἐξ ἁπαντων των μετρων, ὡς ηδε και Ποιητην προσαγορευτεον. Περι μεν ουν τουτων διοριθω τουτον τον τροπον. Εισι δε τινες αἱ πασι χρωνται τοις ειρημενοις· λεγω δε, οἱον ῥυθμῳ, και μελει, και μετρῳ· ὡσπερ ἥτε των Διθυραμβικων ποιησις, και ἡ των Νομων, και ἥτε Τραγῳδια, και ἡ Κωμῳδια· διαφερουσι δε, ὁτι αἱ μεν ἁμα πασιν, αἱ δε κατα μερος. Ταυτας μεν ὡν λεγω τας διαφορας των τεχνων, εν αἷς ποιουνται την μιμησιν.

ΚΕΦ. β'.

Πως εστι μιμεισθαι ἑτερα.

Επει δε μιμουνται οἱ μιμουμενοι, πραττοντας, αναγκη δη τουτους, η σπουδαιους, η φαυλους ειναι·

εἶναι· τὰ γὰρ ἤθη σχεδὸν ἀεὶ τούτοις ἀκολουθεῖ μόνοις, κακίᾳ γὰρ καὶ ἀρετῇ τὰ ἤθη διαφέρουσι πάντες. Ἤτοι βελτίονας, ἢ καθ' ἡμᾶς, ἢ χείρονας, ἀναγκη μιμεῖσθαι· ὥσπερ οἱ Γραφεῖς, Πολυγνώτους μὲν κρείττους, Παύσωνος δὲ χείρους, Διονύσιος δὲ ὁμοίους εἰκαζε. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ τῶν λεχθεισῶν ἑκάστη Μιμήσεων ἕξει πάσας τὰς διαφορὰς· καὶ ἔστιν ἑτέρα, τῷ ἑτέρα μιμήσασθαι τοῦτον τὸν τρόπον. Καὶ γὰρ ἐν Ὀρχήσει, καὶ Αὐλήσει, καὶ Κιθαρίσει ἔστι γενέσθαι ταύτας τὰς ἀνομοιότητας· καὶ περὶ τοὺς λόγους δὲ, καὶ τὴν ψιλομετρίαν, οἷον, Ὁμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἡγήμων δὲ ὁ Θάσιος, ὁ τὰς Παρῳδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα, χείρους. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς Διθυράμβους καὶ τοὺς Νόμους· ὡς Περσαῖς, καὶ Κυκλωπι, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιτο ἄν. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ, καὶ ἡ Τραγῳδία πρὸς τὴν Κω-

μῳδιαν διεξηκεν, ἡ μεν γαρ χειρους, ἡ δε βελτιους μιμεισθαι βουλεται των νυν.

ΚΕΦ. γ'.

Πως εστι μιμεισθαι ἑτερως. Πορισμα περι των αντιποιουμενων της Τραγῳδιας και της Κωμῳδιας.

ΕΤΙ δε τουτων τριτη διαφορα, το, ὡς ἑκαστα τοιων μιμησαιτο αν τις. Και γαρ εν τοις αυλοις και τα αυλα μιμεισθαι εστιν, ὁτε μεν, απαγγελλοντα, ἡ ἑτερον τι γιγνομενον, ὡσπερ Ομηρος ποιει· ἡ ὡς τον αυτον και μη μεταβαλλοντα· ἡ παντας ὡς πρατποντας και ενεργουντας τους μιμουμενους. Εν τρισι δη ταυταις διαφοραις ἡ Μιμησις εστιν, ὡς ειπομεν κατ' αρχας, εν οις τε, και ἁ, και ὡς· ὡστε τῃ μεν ὁ αυτος αν ειη μιμητης Ομηρῳ Σοφοκλης, μιμουνται γαρ αμφω σπουδαιους· τῃ δε Αριστοφανει, πρατποντας γαρ μιμουνται και δρωντας αμφω, ὁθεν και Δραματα

ματα καλειθαι τινες αυτα φασιν, ὁτι μιμυνται δρωντας. Διο και αντιποιυνται της τε Τραγῳδιας και της Κωμῳδιας οἱ Δωριεις, (της μεν Κωμῳδιας, οἱ Μεγαρεις, οἱ τε ενταυθα, ὡς επι της παρ' αὐτοις Δημοκρατιας, γενομενης· και οἱ εκ Σικελιας, εκειθεν γαρ ἡν Επιχαρμος ὁ Ποιητης, πολλῳ προτερος ων Χιωνιδυ και Μαγνητος· και της Τραγῳδιας, ενιοι των εν Πελοποννησῳ,) ποιυμενοι τα ονοματα σημειον. Οὐτοι μεν γαρ, Κωμας, τας περιοικιδας καλειν φασιν· Αθηναιοι δε, Δημους· (ὡς Κωμῳδυς ουκ απο του Κωμαζειν λεχθεντας, αλλα τῃ κατα Κωμας πλανῃ, ατιμαζομενυς εκ τυ αστεως·) και το ποιειν, αυτοι μεν Δραν· Αθηναιυς δε, Πραττειν, προσαγορευειν. Περι μεν ουν των διαφορων, και ποσαι, και τινες, της Μιμησεως, ειρηθω ταυτα.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. δ'.

Τα την Ποιητικην γεννησαντα.

Εοικασι δε γεννησαι μεν ὁλως την Ποιητικην αιτιαι δυο τινες, και αὐται Φυσικαι. Το τε γαρ μιμεισθαι, συμφυτον τοις ανθρωποις εκ παιδων εστι, και τουτῳ διαφερουσι των αλλων ζωων, ὁτι μιμητικωτατον εστι, και τας μαθησεις ποιειται δια Μιμησεως τας πρωτας, και το χαιρειν τοις μιμημασι παντας. Σημειον δε τουτου το συμβαινον επι των εργων· ἁ γαρ αυτα λυπηρως ὁρωμεν, τουτων τας εικονας τας μαλιστα ηκριβωμενας, χαιρομεν θεωρουντες, οἱον θηριων τε μορφας των αχριωτατων, και Νεκρων. Αιτιον δε και τουτου, ὁτι μανθανειν, ου μονον τοις Φιλοσοφοις ἡδιστον· αλλα και τοις αλλοις ὁμοιως, αλλ' επι βραχυ κοινωνουσιν αυτου. Δια γαρ τουτο χαιρουσι τας εικονας ὁρωντες, ὁτι συμβαινει θεωρουντας μανθανειν και συλλογιζεσθαι, τι ἑκαστον, οἱον, ὁτι ὁυτος εκεινος·

επει

επει εαν μη τυχη τροεωρακως, ου δια μιμημα τοιησει την ηδονην, αλλα δια την απεργασιαν, η την χροιαν, η δια τοιαυτην τινα αλλην αιτιαν. Κατα Φυσιν δε οντος ημιν του μιμεισθαι, και της αρμονιας, και τυ ρυθμυ, (τα γαρ μετρα, ότι μορια των ρυθμων εσι, Φανερον) εξ αρχης οι τεΦυκοτες τρος αυτα μαλισα, κατα μικρον τροαγοντες, εγεννησαν την Ποιησιν εκ των αυτοσχεδιασματων.

ΚΕΦ. ε'.

Πως διεταλθη ή Ποιησις εις διαΦορα ειδη.

Διεταλθη δε κ[α]τα τα οικεια ηθη ή Ποιησις· οι μεν γαρ σεμνοτεροι, τας καλας εμιμυντο τραξεις, και τας των τοιυτων τυχας· οι δε ευτελεστεροι, τας των Φαυλων, τρωτον Ψογους τοιουντες, ωσπερ έτεροι Υμνυς και Εγκωμια. Των μεν υν τρο Ομηρυ ουδενος εχομεν ειπειν τοιυτον τοιημα· εικος δε ειναι τολλυς. Απο δε Ομηρυ

Ομηρου αρξαμενοις, εστιν· οἱον, εκεινου ὁ Μαργειτης, και τα τοιαυτα, εν οἱς και το ἁρμοττον ιαμβειον ηλθε μετρον· διο, και Ιαμβειον καλειται νυν, ὁτι εν τῳ μετρῳ τουτῳ ἰαμβιζον αλληλοις· και εγενοντο των παλαιων, οἱ μεν Ηρωϊκων, οἱ δε Ιαμβων ποιηται. Ωσπερ δε και τα σπουδαια μαλιστα ποιητης Ομηρος ην (μονος γαρ ουχ ὁτι ευ, αλλ' ὁτι και μιμησεις δραματικας εποιησεν) ουτω και τα της Κωμῳδιας σχηματα πρωτος ὑπεδειξεν, ου ψογον, αλλα το γελοιον δραματοποιησας· ὁ γαρ Μαργειτης αναλογον εχει, ὡσπερ Ιλιας και Οδυσσεια προς τας Τραγῳδιας, ουτω και ουτος προς τας Κωμῳδιας. Παραφανεισης δε της Τραγῳδιας και Κωμῳδιας, οἱ εφ' ἑκατεραν την Ποιησιν ὁρμωντες κατα την οικειαν Φυσιν, οἱ μεν αντι των Ιαμβων, Κωμῳδοποιοι εγενοντο· οἱ δε αντι των Επων, Τραγῳδιδασκαλοι, δια το μειζω και ενυμοτερα τα σχηματα ειναι ταυτα εκεινων. Το μεν ουν επισκοπειν, ει αρα εχει ηδη ἡ Τρα-

ἡ Τραγῳδια τοις ειδεσιν ἱκανως, η ου, (αυτο τε καθ' αὑτο κρινομενον, και ωρος τα Θεατρα,) αλλος λογος.

ΚΕΦ. ε'.

Πως ηυξηθη ἡ Τραγῳδια.

ΓΕνομενη γν απ' αρχης αὐλοχεδιαστικης, και αυτη, και ἡ Κωμῳδια, (και ἡ μεν απο των εξαρχοντων τον Διθυραμβον, ἡ δε απο των τα Φαλλικα, ἁ ετι και νυν εν πολλαις των πολεων διαμενει νομιζομενα,) κατα μικρον ηυξηθη, ωροαγοντων, ὁσον εγνετο φανερον αυτης· και ωολλας μεταβολας μεταβαλλθσα ἡ Τραγῳδια επαυσατο, επει εσχε την ἑαυτης Φυσιν. Και το τε των Υποκριτων ωληθος, εξ ἑνος εις δυο, ωρωτος Αισχυλος ηγαγε, και τα τε Χορε ηλαττωσε, και τον λογον Πρωταγωνιςην παρεσκευασε· τρεις δε, και Σκηνογραφιαν Σοφοκλης. Ετι δε, το μεγεθος εκ μικρων μυθων, και

και λεξεως γελοιας δια το εκ Σατυρικης μεταβαλειν, οψε απεσεμνωθη· το τε μετρον, εκ Τετραμετρου Ιαμβειον εγενετο. Το μεν γαρ πρωτον Τετραμετρῳ εχρωντο, δια το Σατυρικην και Ορχησικωτεραν ειναι την ποιησιν· λεξεως δε γενομενης, αυτη ἡ Φυσις το οικειον μετρον εὑρε, μαλισα γαρ λεκτικον των μετρων το Ιαμβειον εστι. Σημειον δε τουτου, πλεισα γαρ Ιαμβεια λεγομεν εν τῃ διαλεκτῳ τῃ προς αλληλους· Εξαμετρα δε ολιγακις, και εκβαινοντες της λεκτικης ἁρμονιας. Ετι δε, Επεισοδιων πληθη, και τα αλλα, ὡς ἑκαστα κοσμηθηναι λεγεται. Περι μεν ουν τουτων, τοσαυτα εστω ἡμιν ειρημενα, πολυ γαρ αν ισως εργον ειη διεξιεναι καθεκαστον.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ζ.

Πως ηυξηθη ἡ Κωμῳδια.

ΗΔΕ Κωμῳδια εστιν, ὡσπερ ειπομεν, μιμησις, φαυλοτερων μεν· ου μεντοι κατα πασαν κακιαν· αλλα τȣ αισχρȣ εστι το Γελοιον μοριον. Το γαρ Γελοιον, εστιν ἁμαρτημα τι και αισχος ανωδυνον, και ȣ φθαρτικον· οἱον ευθυς, το γελοιον προσωπον αισχρον τι και διεστραμμενον ανευ οδυνης. Αἱ μεν ουν της Τραγῳδιας μεταβασεις, και δι' ὡν εγενοντο, ου λεληθασιν· ἡ δε Κωμῳδια, δια το μη σπουδαζεσθαι ἐξ αρχης, ελαθεν· και γαρ χορον Κωμῳδων οψε ποτε ὁ Αρχων εδωκεν, αλλ' εθελονται ησαν. Ηδη δε σχηματα τινα αυτης εχουσης, οἱ λεγομενοι αυτης Ποιηται μνημονευονται· τις δε Προσωπα απεδωκεν, ἡ Προλογους, ἡ πληθη Υποκριτων, και ὁσα τοιαυτα, ηγουνται· το δε Μυθους ποιειν Επιχαρμος και Φορμις ηρξαν. Το μεν ουν ἐξ αρχης

εκ Σικελιας ηλθε. Των δε Αθηνησι, Κρατης πρωτος ηρξεν, αφεμενος της ιαμβικης ιδεας, καθολου ποιειν Λογους, η Μυθους.

ΚΕΦ. η'.

Της Εποποιΐας και της Τραγῳδιας διαφορα.

Η μεν ουν Εποποιΐα τῃ Τραγῳδιᾳ μεχρι μονου μετρου, μετα λογου μιμησις ειναι Σπουδαιων, ηκολουθησεν· τῳ δε το μετρον ἁπλουν εχειν, και απαγγελιαν ειναι, ταυτῃ διαφερουσιν· ετι δε τῳ μηκει, ἡ μεν ὁτι μαλιστα πειραται ὑπο μιαν περιοδον Ηλιου ειναι, η μικρον εξαλλαττειν· ἡ δε Εποποιΐα αοριστος τῳ χρονῳ, και τουτῳ διαφερει. Και τοι το πρωτον ὁμοιως εν ταις Τραγῳδιαις τουτο εποιουν, και εν τοις Επεσι. Μερη δε, εστι τα μεν ταυτα, τα δε ιδια της Τραγῳδιας· διοπερ ὁστις περι Τραγῳδιας οιδε σπουδαιας και Φαυλης, οιδε και περι Επων· ἁ μεν γαρ Εποποιΐα εχει,

ὑπαρ-

ὑπαρχει τῃ Τραγῳδιᾳ· ἀ δε αυτη, ϗ παντα εν τῃ Εποποιϊᾳ.

ΚΕΦ. Θ'.

Περι της Τραγῳδιας.

ΠΕΡΙ μεν ουν της εν Ἑξαμετροις Μιμητικης, ϗαι ϖερι Κωμῳδιας ὑϛερον ερουμεν· ϖερι δε Τραγῳδιας λεγωμεν, απολαβοντες αυτης εκ των ειρημενων τον γινομενον ὁρον της ϗσιας. Εϛιν ουν Τραγῳδια μιμησις Πραξεως ϖουδαιας ϗαι τελειας, μεγεθος εχϗσης· ἡδυσμενῳ Λογῳ, χωρις ἑκαϛου των Ειδων εν τοις μοριοις δρωντων· ϗαι ου δι' Απαγγελιας, αλλα δι' Ελεου ϗαι Φοβου ϖεραινουσα την των τοιουτων Παθημαϖων καθαρϛιν. Λεγω δε ἡδυσμενον μεν Λογον, τον εχοντα Ρυθμον, ϗαι Αρμονιαν, ϗαι Μελος· το δε χωρις των Ειδων, το δια Μετρων ενια μονον ϖεραινεϑαι, ϗαι παλιν ἑτερα δια Μελους. Επει

δὲ Πραττοντες ποιουνται την μιμησιν, πρωτον μεν ἐξ αναγκης αν ειη τι μοριον Τραγῳδιας ὁ της Ὀψεως κοσμος, ειτα Μελοποιϊα, και Λεξις, εν τουτοις γαρ ποιουνται την μιμησιν. Λεγω δὲ Λεξιν μεν, αυτην την των Μετρων συνθεσιν· Μελοποιϊαν δὲ, ὁ την δυναμιν Φανεραν εχει πασαν. Επει δὲ Πραξεως εστι μιμησις, πραττεται δὲ ὑπο τινων Πραττοντων, οὑς αναγκη ποιους τινας ειναι κατα τε το Ηθος, και την Διανοιαν, (δια γαρ τουτων, και τας Πραξεις ειναι Φαμεν ποιας τινας) πεφυκεν, αιτιαι δυο των Πραξεων ειναι Διανοια, και Ηθος· και κατα ταυτας και τυγχανουσι και αποτυγχανουσι παντες. Εστι δὲ της μεν Πραξεως ὁ Μυθος μιμησις, λεγω γαρ Μυθον τουτον, την συνθεσιν των Πραγματων· τα δὲ Ηθη, καθ' ἁ ποιους τινας ειναι Φαμεν τους Πραττοντας· Διανοιαν δὲ, εν ὁσοις λεγοντες αποδεικνυουσι τι, ἡ και αποφαινονται γνωμην.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ί.

Περι των αυτης Μερων κατα το Ποιον.

ΑΝαγκη ουν πασης Τραγῳδιας μερη ειναι ἑξ, καθ' ἁ Ποια τις εστιν ἡ Τραγῳδια· ταυτα δ' εστιν, Μυθος, και Ηθη, και Λεξις, και Διανοια, και Οψις, και Μελοποιϊα· οἱς μεν γαρ μιμυνται, δυο μερη εστιν· ὡς δε μιμυνται, ἑν· ἁ δε μιμυνται, τρια· και παρα ταυτα ουδεν. Τουτοις μεν ουν ὐκ ολιγοι αυτων, ὡς ειπειν, κεχρηνται τοις ειδεσι· και γαρ Οψιν εχει παν, και Ηθος, και Μυθον, και Λεξιν, και Μελος, και Διανοιαν ὡσαυτως· μεγιστον δε τουτων εστιν ἡ των Πραγματων Συστασις. Η γαρ Τραγῳδια μιμησις εστιν ὐκ Ανθρωπων, αλλα Πραξεων, και Βιου, και Ευδαιμονιας, και Κακοδαιμονιας· και γαρ ἡ Ευδαιμονια εν Πραξει εστιν, και το Τελος Πραξις τις εστιν, ου Ποιοτης. Εισι δε κατα

μεν τα Ηθη ποιοι τινες, κατα δε τας Πραξεις ευδαιμονες, η τουναντιον· ουκ αν οπως τα Ηθη μιμησωνται, Πραττουσιν, αλλα τα Ηθη συμπεριλαμβανουσιν δια τας Πραξεις, ωστε τα Πραγματα και ο Μυθος τελος της Τραγωδιας· το δε Τελος μεγιστον απαντων εστιν. Ετι, ανευ μεν Πραξεως, ουκ αν γενοιτο Τραγωδια· ανευ δε Ηθων γενοιτ' αν, αι γαρ των Νεων των πλειστων, απηθεις Τραγωδιαι εισι, και ολως Ποιηται πολλοι τοιουτοι. Οιον και των Γραφεων Ζευξις, προς Πολυγνωτον πεπονθεν· ο μεν γαρ Πολυγνωτος αγαθος ηθογραφος, η δε Ζευξιδος γραφη ουδεν εχει Ηθος. Επι, εαν τις εφεξης θη ρησεις ηθικας, και λεξεις, και διανοιας ευ πεποιημενας, ου ποιησει ο ην της Τραγωδιας εργον· αλλα πολυ μαλλον, η καταδεεστεροις τουτοις κεχρημενη, Τραγωδια, εχουσα δε Μυθον και Συστασιν Πραγματων. Προς δε τουτοις, τα μεγιστα οις ψυχαγωγει η Τραγωδια, του Μυθου μερη εστιν, αιτε Περιπετειαι, και

και Αναγνωρισεις. Ετι σημειον, ὁτι και οἱ εγχειρουντες ποιειν, πρωτερον δυνανται τῃ Λεξει, και τοις Ηθεσιν ακριβουν, ἡ τα Πραγματα συνισταθαι, οἱον και οἱ πρωτοι Ποιηται σχεδον ἁπαντες. Αρχη μεν ουν, και οἱον ψυχη, ὁ Μυθος της Τραγῳδιας, δευτερον δε τα Ηθη· (παραπλησιον γαρ εστι και επι της Γραφικης, ει γαρ τις εναλειψειε τοις καλλιστοις Φαρμακοις σχυθην, ουκ αν ὁμοιως ευφρανειεν, και λευκογραφησας εικονα·) εστι τε μιμησις Πραξεως, και δια ταυτην, μαλιστα των Πρατ̃ντων· τριτον δε, ἡ Διανοια. Τουτο δε εστι το λεγειν δυνασθαι τα ενοντα, και τα ἁρμοττοντα, ὁπερ επι των λογων της Πολιτικης και Ρητορικης εργον εστιν· οἱ μεν γαρ αρχαιοι πολιτικως εποιουν λεγοντας, οἱ δε νυν ῥητορικως. Εστι δε Ηθος μεν, το τοιουτον, ὁ δηλοι την προαιρεσιν ὁποια τις εστιν, ἐν οἱς ουκ εστι δηλον, ἡ προαιρειται, ἡ Φευγει ὁ λεγων· διοπερ ουκ εχουσιν Ηθος ενιοι των λογων. Διανοια δε,

εν

εν οἰς αποδεικνυουσι τι, ὡς εστιν, η ὡς ουκ εστιν, η καθολου τι αποφαινονται. Τεταρτον δε, των μεν λογων ἡ Λεξις· λεγω δε, ὡσπερ προτερον ειρηται, Λεξιν ειναι την δια της ονομασιας ἑρμηνειαν, ὁ και επι των εμμετρων, και επι των λογων εχει την αυτην δυναμιν. Των δε λοιπων πεντε, ἡ Μελοποιϊα, μεγιστον των ἡδυσματων· ἡ δε Οψις, ψυχαγωγικον μεν, ατεχνωτατον δε, και ἡκιστα οικειον της Ποιητικης· ἡ γαρ της Τραγωδιας δυναμις, και ανευ Αγωνος και Υποκριτων εστιν· ετι δε, κυριωτερα περι την απεργασιαν των Οψεων, ἡ του Σκευοποιου τεχνη, της των Ποιητων εστι.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. κ'.

Την Τραγῳδιαν τελειας και ολης Πραξεως ειναι μιμησιν, εχουσης τι μεγεθος.

Διωρισμενων δε τουτων, λεγωμεν μετα ταυτα ποιαν τινα δει την Συστασιν ειναι των Πραγματων, επειδη τουτο και πρωτον και μεγιστον της Τραγῳδιας εστι. Κειται δ' ἡμιν την Τραγῳδιαν τελειας και ὁλης Πραξεως ειναι μιμησιν εχουσης τι μεγεθος· εστι γαρ ὁλον, και μηδεν εχον μεγεθος. Ολον δε εστι το εχον Αρχην, και Μεσον, και Τελευτην. Αρχη δε εστιν, ὁ αὐτο μεν εξ αναγκης, μη μετ' αλλο εστι· μετ' εκεινο δ' ἑτερον πεφυκεν ειναι, η γινεσθαι. Τελευτη δε τουναντιον, ὁ αυτο μετ' αλλο πεφυκεν ειναι, η εξ αναγκης, η ὡς επι τοπολυ· μετα δε τουτο αλλο ουδεν. Μεσον δε, και αυτο μετ' αλλο, και μετ' εκεινο ἑτερον. Δει αρα τους συνεστωτας ευ Μυθους, μηθ' ὁ-

ποθεν

ποθεν ετυχεν αρχεσθαι, μηθ' ὁπου ετυχε τελευταν, αλλα κεχρησθαι ταις ειρημεναις ιδεαις. Ετι δ', επει το Καλον, και Ζωον, και ἁπαν Πραγμα ὁ συνεστηκεν εκ τινων, ου μονον ταυτα τεταγμενα δει εχειν, αλλα και μεγεθος ὑπαρχειν μη το τυχον· το γαρ Καλον εν μεγεθει και taξει εστι· (δι' ὁ ουτε Παμμικρον αν τι γενοιτο καλον Ζωον, συγχειται γαρ ἡ θεωρια εγγυς τ῀ αναισθητ῀ χρονου γινομενη· ουτε Παμμεγεθες, ου γαρ ἁμα ἡ θεωρια γινεται, αλλ' οιχεται τοις θεωρουσι, το ἑν, και το ὁλον, εκ της θεωριας· οἱον, ει μυριων σταδιων ειη Ζωον) ὡστε δει, καθαπερ επι των Σωματων, και επι των Ζωων, εχειν μεν μεγεθος, τουτο δε ευσυνοπτον ειναι· ὁυτω και επι των Μυθων εχειν μεν μηκος, τουτο δε ευμνημονευτον ειναι. Του δε μηκους ὁρος, προς μεν τους Αγωνας και την Αισθησιν, ου της Τεχνης εστιν· ει γαρ εδει ἑκατον Τραγῳδιας αγωνιζεσθαι, ωρος Κλεψυδρας αν ηγωνιζοντο, ὡσπερ ποτε

και

και αλλοτε Φασιν. Ο δε καθ' αυτην την Φυσιν τυ Πραγματος ὁρος, αει μεν ὁ μειζων, μεχρι του συνθηλος ειναι, καλλιων εστι κατα το μεγεθος. Ως δ' ἁπλως διορισαντας ειπειν, εν ὁσῳ μεγεθει, κατα το εικος η το αναγκαιον εφεξης γιγνομενων, συμβαινει εις ευτυχιαν εκ δυσλυχιας, η εξ ευτυχιας εις δυσλυχιαν μεταβαλλειν, ἱκανος ὁρος εστι του μεγεθους.

ΚΕΦ. λ'.

Ποιον δει τον Μυθον ειναι.

Μυθος δ' εστιν εἱς, ουχ ὡσπερ τινες οιονται, εαν περι ἑνα ἡ. Πολλα γαρ και απειρα τῳ γενει συμβαινει, εξ ὡν ενιων ουδεν εστιν ἑν. Ουτω δε και Πραξεις ἑνος πολλαι εισιν, εξ ὡν μια ουδεμια γινεται Πραξις· διο παντες εοικασιν ἁμαρτανειν, ὁσοι των Ποιητων Ηρακληϊδα, και Θησηϊδα, και τα τοιαυτα Ποιηματα πεποιηκασιν, οιονται γαρ επει εἱς

ην

ην ὁ Ηρακλης, ἑνα και τον Μυθον ειναι προσημειν. Ο δ' Ομηρος, ὡσπερ και τα αλλα διαφερει, και τουτ' εοικε καλως ιδειν, ητοι δια τεχνην, η δια Φυσιν· Οδυσσειαν γαρ ποιων, ουκ επoιησεν ἁπαντα ὁσα αυτῳ συνεβη, (οἱον, πληγηναι μεν εν τῳ Παρνασῳ, μανηναι δε προσποιησασθαι εν τῳ Αγερμῳ, ὡν ουδεν, θατερου γενομενου, αναγκαιον ην, η εικος, θατερον γενεσθαι) αλλ' ἁ περι μιαν Πραξιν, οἱαν λεγομεν την Οδυσσειαν, συνεσησαν· ὁμοιως δε και την Ιλιαδα. Χρη ουν, καθαπερ εν ταις αλλαις Μιμητικαις ἡ μια Μιμησις ἑνος εστιν, ούτω και τον Μυθον, επει Πραξεως μιμησις εστι, μιας τε ειναι, και ταυτης ὁλης, και τα μερη συνεστανα των Πραγματων ούτως, ὡστε μετατιθεμενου τινος μερους, η αφαιρουμενου, διαφερεσθαι και κινεισθαι το Ολον· ὁ γαρ προσον, η μη προσον, μηδεν ποιει επιδηλον, ουδε μοριον τυτο εστι.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. μ΄.

Τι διαφερει ὁ Ποιητης τȣ Ισ̃ορικου.

ΦΑνερον δε εκ των ειρημενων, και ὁτι ȣ το τα γινομενα λεγειν, τουτο Ποιητȣ εργον εσ̃ιν, αλλ᾽ οἱα αν γενοιτο, και τα δυνατα, κατα το εικος η το αναγκαιον. Ο γαρ Ιστορικος και ὁ Ποιητης, ου τῳ, η εμμ̃ετρα λεγειν, η ἀμμετρα, διαφερουσιν· ειη γαρ αν τα Ηροδοτȣ εις μετρα τιθεναι, και ȣδεν ἡ̃ττον αν ειη Ιστορια τις μετα μετρου, η ανευ μετρων· αλλα τουτῳ διαφερει, τῳ τον μεν τα γενομενα λεγειν, τον δε οἱα αν γενοιτο, διο και Φιλοσοφωτερον και σπȣδαιοτερον Ποιησις Ιστοριας εστιν. Η μεν γαρ Ποιησις μαλλον τα καθολου, ἡ δ᾽ Ισ̃ορια τα καθ᾽ ἑκασ̃ον λεγει· εστι δε καθολȣ μεν, τῳ ποιῳ τα ποι᾽ ἀττα συμβαινει λεγειν, η πραττειν, κατα το εικος, η το αναγκαιον, οὐ στοχαζεται ἡ Ποιησις, ονομαια επιτι-

θεμενη· τα δε καθ' ἑκαστον, τι Αλκιβιαδης επραξεν, η τι επαθεν. Επι μεν ουν της Κωμῳδιας ηδη τυτο δηλον γεγονεν, συστησαντες γαρ τον Μυθον δια των εικοτων, ουτω, τα τυχοντα ονοματα επιτιθεασι, και ουχ, ὡσπερ οἱ Ιαμβοποιοι, περι των καθ' ἑκαστον ποιουσιν. Επι δε της Τραγῳδιας των γενομενων ονοματων αντεχονται· αιτιον δ', ὁτι πιθανον εστι το δυνατον· τα μεν ὐν μη γενομενα, ὑπω πιστευομεν ειναι δυνατα· τα δε γενομενα, Φανερον ὁτι δυνατα, ου γαρ αν εγενετο ει ην αδυνατα. Ου μην αλλα και εν ταις Τραγῳδιαις, ενιαις μεν, ἑν, η δυω, των γνωριμων εστιν ονοματων, τα δε αλλα πεποιημενα· εν ενιαις δε, ουθεν· οἱον, εν τῳ Αγαθωνος Ανθει, ὁμοιως γαρ εν τυτῳ τα τε πραγματα και τα ονοματα πεποιηται, και ουδεν ἡττον ευφραινει. Ωστ' ου παντως ειναι ζητητεον των παραδεδομενων Μυθων, περι ὑς αἱ Τραγῳδιαι εισιν, αντεχεσθαι· και γαρ γελοιον τυτο ζητειν, επει

και

και τα γνωριμα ολιγοις γνωριμα ἐστιν, αλλ᾽ ὁμως ευφραινει παντας. Δηλον ουν εκ τουτων ὁτι τον Ποιητην μαλλον των Μυθων ειναι δει Ποιητην, η των Μετρων, ὁσῳ Ποιητης καλα την Μιμησιν εστι. Μιμειται δε τας Πραξεις· κἀν αρα συμβῃ γενομενα ποιειν, ουδεν ἡττον Ποιητης εστι· των γαρ γενομενων ενια, ουδεν κωλυει τοιαυτα ειναι, οἱα αν εικος γενεσθαι και δυνατα γενεσθαι, καθ᾽ ὁ εκεινος αυτων Ποιητης εστι.

ΚΕΦ. ν΄.

Περι των ἁπλων Μυθων, και Πραξεων.

ΤΩΝ δε ἁπλων Μυθων και Πραξεων, αἱ Επεισοδιωδεις εισι χειρισται. Λεγω δ᾽ Επεισοδιωδη Μυθον, εν ᾧ τα Επεισοδια μετ᾽ αλληλα, ουτ᾽ εικος, ουτ᾽ αναγκη, ειναι. Τοιαυται δε ποιουνται, ὑπο μεν των φαυλων Ποιητων, δι᾽ αυτους· ὑπο δε των αγαθων, δια τὰς

Υποκριτας· Αγωνισμαλα γαρ ποιουντες, και παρα την δυναμιν παραλειναντες Μυθον, πολλακις διαστρεφειν αναγκαζονται το εφεξης. Επει δε ου μονον τελειας εστι Πραξεως ἡ μιμησις, αλλα και φοβερων, και ελεεινων· ταυτα δε γινεται μαλισ̈α τοιαυτα και μαλλον, ὁταν γενηται παρα την δοξαν δι' αλληλα· το γαρ θαυμαστον ουτως ἐξει μαλλον, ἡ ει απο τυ αυτοματου, και της τυχης· επει, και των απο τυχης παντα θαυμασιωτατα δοκει, ὁσα ὡσπερ επιηδες φαινεται γεγονεναι· οἱον, ὁ ανδριας ὁ του Μιτυος εν Αργει απεκτεινε τον αιτιον του θανατου τῳ Μιτυϊ, θεωρουντι εμπεσων· εοικε γαρ τα τοιαυτα ουκ εικη γενεσθαι· ὡστε αναγκη τους τοιουτους ειναι καλλιους Μυθους.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ξ'.

Πως διαφερουσιν οἱ ἁπλοι Μυθοι και Πραξεις των πεπλεγμενων.

ΕΙΣΙ δε των Μυθων οἱ μεν ἁπλοι, οἱ δε πεπλεγμενοι· και γαρ αἱ Πραξεις ὡν μιμησεις οἱ Μυθοι εισιν, ὑπαρχουσιν ευθυς ουσαι τοιαυται. Λεγω δε ἁπλην μεν Πραξιν, ἡς γενομενης, ὡσπερ ὡρισται, συνεχους και μιας, ανευ Περιπετειας, η Αναγνωρισμου, η μεταβασις γινεται· πεπλεγμενην δε, εξ ἡς μετα Αναγνωρισμου, η Περιπετειας, η αμφοιν, ἡ μεταβασις εστι. Ταυτα δε δει γενεσθαι εξ αυτης της Συστασεως του Μυθου· ὡστε εκ των προγεγενημενων συμβαινειν, η εξ αναγκης, η κατα το εικος γιγνεσθαι ταυτα· διαφερει γαρ πολυ γινεσθαι ταδε, δια ταδε, η μετα ταδε.

ΚΕΦ. ό'.

Περὶ Περιπετείας, καὶ Ἀναγνωρισεως, καὶ Παθους.

ΕΣΤΙ δὲ Περιπετεια μεν, ἡ εις το ἐναντιον των Πραττομενων μεταβολη, καθαπερ ειρηται· καὶ τουτο δὲ, ὡσπερ λεγομεν, κατα το εικος, ἡ ἀναγκαιον. Ὡσπερ, ἐν τῳ Οιδιποδι, ἐλθων ὡς ευφρανων τον Οιδιπουν, καὶ ἀπαλλαξων τὸ ϖρος την Μητερα Φοβὸ, δηλωσας ὁστις ἡν, τοὐναντιον ἐποιησε· καὶ ἐν τῳ Λυγκει, ὁ μεν ἀγομενος ὡς ἀποθανουμενος, ὁ δὲ Δαναος ἀκολὸθων ὡς ἀποκτενων, τον μεν συνεβη ἐκ των ϖεπραγμενων ἀποθανειν, τον δὲ σωθηναι. Ἀναγνωρισις δ' ἐστιν, ὡσπερ καὶ τοὔνομα σημαινει, ἐξ Ἀγνοιας εις Γνωσιν μεταβολη, ἡ εις Φιλιαν, ἡ Ἐχθραν, των ϖρος Ευτυχιαν ἡ Δυσχιαν ὡρισμενων. Καλλιστη δὲ Ἀναγνωρισις, ὁταν ἁμα Περιπετειαι γινωνται, ὡς ἐχει ἐν τῳ Οιδιποδι. Εἰσι μεν οὖν καὶ ἀλλαι

αλλαι Αναγνωρισεις· και γαρ προς αψυχα, και τα τυχοντα εστιν ὁτε, ὡσπερ ειρηται, συμβαινει, και ει πεπραγε τις, η μη πεπραγεν, εστιν αναγνωρισαι· αλλ' ἡ μαλιστα του Μυθου, και ἡ μαλιστε της Πραξεως, ἡ ειρημενη εστιν. Η γαρ τοιαυτη Αναγνωρισις και Περιπετεια, η ελεον ἑξει, η Φοβον· οἱων Πραξεων ἡ Τραγῳδια μιμησις ὑποκειται. Ετι δε, και το ατυχειν και το ευτυχειν επι των τοιουτων συμβησεται. Επειδη ἡ Αναγνωρισις τινων εστιν Αναγνωρισις, Αναγνωρισεις αἱ μεν εισι θατερου προς τον ἑτερον μονον, ὁταν ἡ δηλος ἑτερος τις εστιν· ὁτε δ', αμφοτερους δει αναγνωρισαι, οἱον ἡ μεν Ιφιγενεια τῳ Ορεστῃ ανεγνωριθη εκ της πεμψεως της Επιστολης, εκεινῳ δε προς την Ιφιγενειαν αλλης εδει Αναγνωρισεως. Δυο μεν ουν Μυθου μερη περι παντ' εστι Περιπετεια και Αναγνωρισις, τριτον δε, Παθος. Τουτων δε Περιπετεια μεν, και Αναγνωρισις ειρηται· Παθος δε εστι Πραξις φθαρτικη, η οδυνηρα· οἱον,

οἱ

αἱ τε εν τῳ Φανερῳ Θανατοι, καὶ αἱ Περιωδυνιαι, καὶ Τρωσεις, καὶ ὁσα τοιαυτα.

ΚΕΦ. π'.

Περι Μερων Τραγῳδιας κατα το Ποσον, καὶ εις ἃ διαιρειται κεχωρισμενα.

ΜΕΡΗ δὲ Τραγῳδιας, οἷς μεν ὡς Εἰδεσι δει χρηθαι, προτερον ειπομεν. Κατα δὲ το Ποσον, καὶ εις ἃ διαιρειται κεχωρισμενα, ταδε εστι, Προλογος, Επεισοδιον, Εξοδος, Χορικον· καὶ τουτου, το μεν Παροδος, το δὲ Στασιμον. Κοινα μεν ουν ἁπαντων ταυτα· ἰδια δὲ, τα απο της Σκηνης, καὶ Κομμοι. Εστι δὲ Προλογος μεν, μερος ὁλον Τραγῳδιας το, προ Χορου Παροδου· Επεισοδιον δὲ, μερος ὁλον Τραγῳδιας το, μεταξυ ὁλων Χορικων Μελων· Εξοδος δὲ, μερος ὁλον Τραγῳδιας, μεθ' ὁ ουκ εστι Χορου Μελος· Χορικου δὲ, Παροδος μεν ἡ πρωτη λεξις ὁλου Χορου· Στασιμον δὲ, μελος

Χορου

Χορϑ, το ανευ Αναπαιςου και Τροχαιϑ· Κομμος δε, ϑρηνος κοινος Χορου, και απο Σκηνης. Μερη μεν ουν Τραγῳδιας, οις μεν δει χρηϑαι, πρωτερον ειρηται· κατα δε το Ποσον, και εις ἁ διαιρειται κεχωρισμενα, ταυτ' εστιν. Εἰδοι

ΚΕΦ. ρ'.

Ποιϑς δει τους Ανδρας ειναι μεταβαλλοντας εις τὐναντιον.

ΩΝ δε δει σπουδαζεϑαι, και ἁ δει ευλαβειϑαι συνισταντας τους Μυϑους, και πωϑεν εσται το της Τραγῳδιας εργον, εφεξης αν ειη λεκτεον τοις νυν ειρημενοις. Επειδη ουν δει την Συνϑεσιν ειναι της καλλιστης Τραγῳδιας, μη ἁπλην, αλλα πεπλεγμενην, και ταυτην φοβερων και ελεεινων ειναι μιμητικην, (τουτο γαρ ιδιον της τοιαυτης Μιμησεως εστι) πρωτον μεν δηλον, ὁτι ουτε τους επιεικεις ανδρας δει μεταβαλλοντας φαινεϑαι εξ Ευτυ-

χιας

χιας εις Δυστυχιαν· ου γαρ Φοβερον, ουδε ελεεινον τουτο, αλλα μιαρον εστιν. Ουτε τους μοχθηρους εξ Ατυχιας εις Ευτυχιαν· ατραγωδοτατον γαρ τουτο εστι παντων, ουδεν γαρ εχει ων δει· ουτε γαρ Φιλανθρωπον, ουτε ελεεινον, ουτε Φοβερον εστιν. Ουδ' αυ τον σφοδρα πονηρον, εξ Ευτυχιας εις Δυστυχιαν μεταπιπτειν· το μεν γαρ Φιλανθρωπον εχοι αν ἡ τοιαυτη Συστασις, αλλ' ουτε ελεον, ουτε Φοβον. Ο μεν γαρ περι τον αναξιον εστι δυστυχουντα, ὁ δε περι τον ὁμοιον· ελεος μεν περι τον αναξιον, Φοβος δε περι τον ὁμοιον· ὡστε ουτε ελεεινον, ουτε Φοβερον Φαινηται το συμβαινον. Ο μεταξυ αρα τουτων λοιπος εστι δε τοιουτος· ὁ μητε αρετη διαφερων, και δικαιοσυνη, μητε δια κακιαν και μοχθηριαν μεταβαλλων εις την Δυστυχιαν, αλλα δι' ἁμαρτιαν τινα, των εν μεγαλη δοξη οντων και ευτυχια· οἱον Οιδιπους και Θυεστης. και οἱ εκ των τοιουτων γενων επιφανεις ανδρες.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. σ΄.

Ποιην δει την Συσταsιν ειναι του Μυθου.

Αναγκη αρα τον καλως εχοντα Μυθον ἁπλουν ειναι μαλλον η διπλουν, ὡσπερ τινες φασι, και μεταβαλλειν ουκ εις Ευτυχιαν εκ Δυστυχιας, αλλα τουναντιον εξ Ευτυχιας, εις Δυστυχιαν, μη δια μοχθηριαν, αλλα δι' ἁμαρτιαν μεγαλην, η οιου ειρηται, η βελτιονος μαλλον η χειρονος. Σημειον δε, και το γιγνομενον· προ του μεν γαρ, οι Ποιηται τυς τυχοντας Μυθυς απηριθμουν, νυν δε, περι ολιγας οικιας αἱ καλλισται Τραγῳδιαι συντιθενται· οιον περι Αλκμαιωνα, και Οιδιπουν, και Ορεσην, και Μελεαγρον, και Θυεστην, και Τηλεφον, και ὁσοις αλλοις συμβεβηκεν ἡ παθειν δεινα, η ποιησαι. Η μεν ουν κατα την Τεχνην καλλιστη Τραγῳδια, εκ ταυτης της Συστασεως εστι. Διο, και οι Ευριπιδῃ εγκαλουντες το αυτο ἁμαρ-

μαρτανουσιν· ὁτι τουτο δρᾳ εν ταις Τραγῳδιαις, και πολλαι αυτου εις Δυσλυχιαν τελευτωσι· τουτο γαρ εστιν, ὡσπερ ειρηται, ορθον. Σημειον δε μεγιστον· επι γαρ των Σκηνων και των Αγωνων τραγικωταται αἱ τοιαυται φαινονται, αν κατορθωσι· και ὁ Ευριπιδης, ει και τα αλλα μη ευ οικονομει, αλλα τραγικωτατος γε των Ποιητων φαινεται. Δευτερα δε, ἡ πρωτη λεγομενη ὑπο τινων, εστι Συσλασις· ἡ διπλην τε την Συστασιν εχουσι καθαπερ ἡ Οδυσσεια, και τελευλωσι εξ εναντιας, τοις βελτιοσι, και χειροσι. Δοκει δε ειναι πρωτη δια των Θεατρων ασθενειαν· ακολουθουσι γαρ οἱ Ποιηλαι κατ' ευχην ποιουντες τοις Θεαλαις. Εσλι δε ουχ αὑτη απο Τραγῳδιας ἡδονη, αλλα μαλλον της Κωμῳδιας οικεια· εκει γαρ αν οἱ εχθιλοι ωσιν εν τῳ Μυθῳ, οἱον Ορεστης και Αιγισθος, φιλοι γενομενοι επι τελευτης εξερχονται, και αποθνησκει ουδεις ὑπ' ουδενος.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. τ'.

Πως δει παρασκευαζειν το Φοβερον και το Ελεεινον.

ΕΣΤΙ μεν ουν το Φοβερον και Ελεεινον εκ της Οψεως γινεσθαι· εσθι δε και εξ αυτης της Συστασεως των Πραγματων, οπερ εστι πρωτερον και Ποιητου αμεινονος. Δει γαρ και ανευ του ὁραν ουτω συνεστηναι τον Μυθον, ὡστε τον ακουοντα τα Πραγματα γινομενα, και Φριττειν και ελεειν εκ των συμβαινοντων, ἁπερ αν παθοι τις ακουων τον του Οιδιποδος Μυθον· το δε δια της Οψεως, τουτο παρασκευαζειν ατεχνοτερον, και Χορηγιας δεομενον εστιν. Οι δε μη το Φοβερον δια της Οψεως, αλλα το Τερατωδες μονον παρασκευαζοντες, ουδεν Τραγῳδια κοινωνουσιν· ου γαρ πασαν δει ζητειν ἡδονην απο Τραγῳδιας, αλλα την οικειαν. Επει δε την απο Ελεους και Φοβου δια Μιμησεως

δει ἡδονην παρασκευαζειν τον Ποιητην, φανερον ὡς τουτο εν τοις Πραγμασιν εμποιητεον.

ΚΕΦ. υ'.

Ποια τα δεινα, η οικτρα των συμπιπτοντων.

ΠΟΙΑ ουν δεινα, η ποια οικτρα φαινεται των συμπιπτοντων, λαβωμεν· αναγκη δε, η Φιλων ειναι προς αλληλους τοιαυτας πραξεις, η Εχθρων, η μηδετερων. Αν μεν ουν Εχθρος εχθρον αποκτεινη, ουδεν ελεεινον ὑτε ποιων ουτε μελλων δεικνυσι, πλην κατ' αυτο το Παθος· ὑδ' αν μηδ' ἑτερως εχοντες· Οταν δ' εν ταις Φιλιαις εγγενηται τα Παθη, οἱον ει Αδελφος αδελφον, η Υἱος πατερα, η Μητηρ υἱον, η Υἱος μητερα αποκτεινη, η μελλη, η τοιουτον τι αλλο δρα, ταυτα ζητητεον. Τους μεν ουν παρειλημμενους Μυθους λυειν ουκ εστι· λεγω δε, οἱον την Κλυταιμνηστραν αποθνουσαν ὑπο του Ορεστου, και την Εριφυλην ὑπο του

του Αλκμαιωνος· αυτον δὲ εὑρισκειν δει, και τοις παραδεδομενοις χρηθαι καλως. Το δὲ καλως τι λεγομεν; ειπωμεν σαφεστερον· εστι μεν γαρ οὑτω γινεθαι την Πραξιν, (ὡσπερ οἱ παλαιοι εποιων) ειδοτας και γινωσκοντας, καθαπερ και Ευριπιδης εποιησεν αποκτεινουσαν τους παιδας την Μηδειαν. Εστι δὲ Πραξαι μεν, αγνοουντας δὲ πραξαι το δεινον, ειθ' ὑστερον αναγνωρισαι την Φιλιαν· ὡσπερ ὁ Σοφοκλεους Οιδιπους· τουτο μεν ουν ἐξω του Δραματος· εν δ' αυτῃ τῃ Τραγῳδιᾳ, οἱον ὁ Αλκμαιων ὁ Ασπυδαμαντος, ἡ ὁ Τηλεγονος ὁ εν τῳ Τραυματιᾳ Οδυσσει. Ετι δὲ τριτον παρα ταυτα, τον μελλοντα ποιειν τι των ανηκεστων δι' Αγνοιαν, αναγνωρισαι, πριν ποιησαι. Και παρα ταυτα ουκ εστιν αλλως, ἡ γαρ Πραξαι αναγκη, ἡ μη· και ειδοτας, ἡ μη ειδοτας. Τουτων δὲ το μεν γινωσκοντα μελλησαι, και μη Πραξαι, χειριστον· το τε γαρ μιαρον ἐχει, και ου τραγικον· απαθες γαρ. Διοπερ ουδεις ποιει

 ὁμοιως,

ὁμοιως, ει μη ολιγακις, οἱον εν Αντιγονῃ τον Κρεοντα ὁ Αἱμων. Το γαρ Πραξαι δευτερον· βελτιον δε το αγνοουντα μεν πραξαι, πραξαντα δε αναγνωρισαι, το τε γαρ μιαρον ου προσεστι, και ἡ Αναγνωρισις εκπληκτικον. Κρατιστον δε το τελευταιον· λεγω δε, οἱον εν Κρεσφοντῃ ἡ Μεροπη μελλει τον υἱον αποκτεινειν, αποκτεινει δε ου, αλλ' ανεγνωρισε· και εν τῃ Ιφιγενειᾳ, ἡ αδελφη τον αδελφον· και εν τῃ Ελλῃ, ὁ υἱος την μητερα εκδιδοναι μελλων, ανεγνωρισεν. Δια τουτο, ὁπερ παλαι ειρηται, ου περι πολλα γενη αἱ Τραγῳδιαι εισι· ζητουντες γαρ, ουκ απο τεχνης αλλ' απο τυχης εὑρον, το τοιουτον παρασκευαζειν εν τοις Μυθοις. Αναγκαζονται ουν επι ταυτας τας οικιας απαντᾳν, ὁσαις τα τοιαυτα συμβεβηκε Παθη. Περι μεν ουν της των Πραγματων Συστασεως, και ποιους, και τινας ειναι δει τους Μυθους, ειρηται ικανως.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. Φ'.

Ων δει σποχαζεσθαι περι τα Ηθη.

ΠΕΡΙ δε τα Ηθη τεταρα εστιν ων δει σποχαζεσθαι. Εν μεν και πρωτον, ὁπως χρησια ἡ. Εξει δε Ηθος μεν, εαν ὡσπερ ελεχθη, ποιἡ Φανεραν ὁ Λογος, ἡ ἡ Πραξις, προαιρεσιν τινα· Φαυλον μεν, εαν Φαυλην· χρησιον δε, εαν χρησιην. Εστι δε εν ἑκασστῳ γενει, και γαρ γυνη εστι χρησιη και δουλος· καιτοι γε ισως τουτων το μεν, χειρον, το δε ὁλως Φαυλον εστι. Δευτερον δε, τα ἁρμοττοντα· εστι γαρ ανδρειον μεν το Ηθος, αλλ' ουχ' ἁρμοττον γυναικι το ανδρειαν ἡ δεινην ειναι. Τριτον δε, το ὁμοιον· τουτο γαρ ἑτερον του χρηστον το Ηθος και ἁρμοττον ποιησαι, ὡσπερ ειρηται. Τεταρτον δε, το ὁμαλον· κἀν γαρ ανωμαλος τις ἡ ὁ την Μιμησιν παρεχων και τοιουτον Ηθος ὑποτιθεις, ὁμως ὁμαλως ανω-

μαλον δει ειναι. Εστι δε παραδειγμα πονηριας μεν Ηθους μη αναγκαιον, οιον ὁ Μενελαος εν τῳ Ορεστῃ· Του δε απρεπους, και μη ἁρμοττοντος, ὁ τε θρηνος Οδυσσεως εν τῃ Σκυλλῃ, και ἡ της Μελανιππης ρησις· Του δε ανωμαλου, ἡ εν Αυλιδι Ιφιγενεια, ουδεν γαρ εοικεν ἡ ικετευουσα τῃ υστερᾳ. Χρη δε και εν τοις Ηθεσιν, ὡσπερ και εν τῃ των Πραγματων Συστασει, αει ζητειν, η το αναγκαιον, η το εικος· ὡστε τον τοιουτον τα τοιαυτα λεγειν η πραττειν, η αναγκαιον η εικος· και τουτο μετα τουτο γινεσθαι, η αναγκαιον η εικος. Φανερον ουν ὁτι και τας Λυσεις των Μυθων εξ αυτου δει του Μυθου συμβαινειν, και μη, ὡσπερ εν τῃ Μηδειᾳ, απο Μηχανης· εν τῃ Ιλιαδι, τα περι τον Αποπλουν. Αλλα Μηχανῃ χρησεον επι τα εξω του Δραματος, η ὁσα προ του γεγονεν, ἁ ουχ' οιον τε ανθρωπον ειδεναι· η ὁσα υστερον, ἁ δειται Προαγορευσεως και Αγγελιας, ἁπαντα γαρ αποδιδομεν τοις Θεοις ὁρᾳν· αλο-

αλογον δε μηδεν ειναι εν τοις Πραγμασιν, ει δε μη, εξω της Τραγωδιας, οιον τα εν τω Οιδιποδι του Σοφοκλεους. Επει δε Μιμησις εστιν ἡ Τραγωδια βελτιονων, ἡμας δει μιμειθαι τους αγαθους Εικονογραφους, και γαρ εκεινοι αποδιδοντες την οικειαν μορφην, ὁμοιους ποιουντες, καλλιους γραφουσιν· ουτω και τον Ποιητην μιμουμενον και οργιλους, και ραθυμους, και ταλλα τα τοιαυτα εχοντας επι των Ηθων, επιεικειας ποιειν παραδειγμα, η σκληροτητος δει· οιον τον Αχιλλεα Αγαθων, και Ομηρος. Ταυτη δη δει διατηρειν, και προς τουτοις τας παρα τα εξ αναγκης ακολουθουσας αισθησεις τη Ποιητικη· και γαρ κατ' αυτας εστιν ἁμαρτανειν πολλακις. Ειρηται δε περι αυτων εν τοις εκδεδομενοις λογοις ικανως.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. χ'.

Περι των Ειδων της Αναγνωρισεως.

Αναγνωρισις δε τι μεν εστιν, ειρηται πρατερον. Ειδη δε Αναγνωρισεως· Πρωτη μεν ἡ ατεχνοτατη, και ἡ πολειστοι χρωνται δι' απορίαν, ἡ δια Σημειων· τουτων δε τα μεν συμφυτα, οἱον Λογχην ἡν Φορκυσι Γηγενεις, ἡ Αστεραι οἱους εν τῳ Θυεστῃ Καρκινος· τα δε επικτητα, και τουτων τα μεν εν τῳ σωματι, οἱον Ουλαι· τα δε εκτος, τα Περιδεραια· και οἱον εν τῃ Τυροι, δια της Σκαφης. Εστι δε και τουτοις χρηθαι ἡ βελτιον, ἡ χειρον· οἱον Οδυσσευς, δια της Ουλης αλλως ανεγνωριθη ὑπο της Τροφου, και αλλως ὑπο των Συβωτων. Εισι γαρ αἱ μεν πιστεως ἑνεκα, ατεχνοτεραι, και αἱ τοιαυται πασαι· αἱ δε εκ περιπετειας, ὡσπερ ἡ εν τοις Νιπτροις, βελτιους. Δευτεραι δε, αἱ πεποιημεναι ὑπο τυ Ποιητου,

δια

διο ουκ απεχνοι· οἱον Ορεσης εν τη Ιφιγενειᾳ ανεγνωρισε την αδελφην, αναγνωριθεις ὑπ᾽ εκεινης· εκεινη μεν γαρ δια της Επισολης, εκεινος δε δια Σημειων. Ταυτα ουν αυτος λεγει ἁ βουλεται ὁ Ποιητης, αλλ᾽ ουχ ὁ Μυθος· δι᾽ ὁ εγγυς της ειρημενης ἁμαρτιας εστιν, εξην γαρ αν ενια και ενεγκειν· και, εν τῳ Σοφοκλεους Τηρει ἡ της Κερκιδος Φωνη. Τριτη δε, ἡ δια Μνημης· το αισθεσθαι τι ιδοντα, ὡσπερ ἡ εν Κυπριοις τοις Δικαιογενους, ιδων γαρ την Γραφην, εκλαυσε· και ἡ εν Αλκινοου απολογῳ, ακουων γαρ τυ Κιθαρισου, και μνησθεις, εδακρυσεν, ὁθεν ανεγνωριθη. Τεταρτη δε, ἡ εκ Συλλογισμου· οἱον, εν Χοηφοροις, "ὁτι ὁμοιος "τις εληλυθεν, ὁμοιος δε ουθεις αλλ᾽ η Ορες- "της, ουτος αρα εληλυθεν·" και ἡ Πολυϊδυ τυ Σοφιστου περι της Ιφιγενειας ην, εικος γαρ τον Ορεσην συλλογισασθαι, "ὁτι ἡτ᾽ αδελφη "ετυθη, και αυτῳ συμβαινει θυεσθαι·" και ἡ εν τῳ του Θεοδεκτου Τυδει, "ὁτι ελθων ὡς εὑ-

ρησων

"ρησων υἱον, αυτος απολλυται·" και ἡ εν ταις Φινισιν, ιδουσαι γαρ τον τοπον, συνελογισαντο την ειμαρμενην, "ὁτι εν τουτῳ ειμαρτο αποθανειν "αὐταις, και γαρ εξετεθησαν ενταυθα." Εστι δε τις και συνθετος εκ Παραλογισμου του Θεατρου, οἱον εν τῳ Οδυσσει τῳ ψευδαγγελῳ· ὁ μεν γαρ το τοξον εφη γνωσεσθαι, ὁ ουκ ἑωρακει· το δε, ὡς δι' εκεινου αναγνωριουντος, δια τουτου εποιησε Παραλογισμον. Πασων δε βελτιστη Αναγνωρισις, ἡ εξ αυτων των Πραγματων, της εκπληξεως γιγνομενης δι' εικοτων· οἱον ἡ εν τῳ Σοφοκλεους Οιδιποδι· και τῃ Ιφιγενειᾳ, εικος γαρ βουλεσθαι επιστειναι γραμματα· αἱ γαρ τοιαυται μοναι, ανευ των πεποιημενων Σημειων και Περιδεραιων· δευτεραι δε, αἱ εκ Συλλογισμου.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. Ψ.

Πως δει τους Μυθους συνισταναι, και τη Λεξει συναπεργαζεσθαι.

ΔΕΙ δε τους Μυθους συνισταναι και τη Λεξει συναπεργαζεσθαι, ὁτι μαλιστα προ ομματων τιθεμενον· ουτω γαρ αν εναργεστατα ὁρων, ὡσπερ παρ' αυτοις γιγνομενος τοις πραττομενοις, ευρισκοι το πρεπον, και ηκιστα αν λανθανοιτο τα ὑπεναντια. Σημειον δε τουτου, ὁ επιτιμα τῳ Καρκινῳ· ὁ γαρ Αμφιαραος εξ ιερου ανηει, ὁ μη ὁρωντα τον Ποιητην ελανθανεν, επι δε της Σκηνης εξεπεσε δυσχεραινοντων τουτο των Θεατων. Οσα δε δυνατον, και τοις σχημασι συναπεργαζομενον ποιειν· πιθανωτατοι γαρ απο της αυτης Φυσεως οἱ εν τοις παθεσιν εισι, και χειμαινει ὁ χειμαζομενος, και χαλεπαινει ὁ οργιζομενος αληθινωταλα· δι' ὁ ευφυους ἡ Ποιητικη εστιν, ἡ μα-

μανικου, τουτων γαρ οἱ μεν ευπλασ∫τοι, οἱ δε εξεταστικοι εισιν. Τους τε Λογους τους ωποιημενους, δει και αυτον ωοιουντα εκτιθεσθαι καθολου, ειθ' ουτως επεισοδιουν και ωαρατεινειν. Λεγω δε, ουτως αν θεωρειθαι το καθολου, οἱον της Ιφιγενειας· "τυθεισης τινος κορης, και αφανισθεισης αδηλως τοις θυσασιν, ἱδρυνθεισης δε εις αλλην χωραν, εν ᾗ νομος ην τους ξενους θυειν τη Θεῳ, ταυτην εχε την ἱερωσυνην, χρονῳ δ' υ∫τερον τῳ αδελφῳ συνεβη ελθειν της Ιερειας· (δια τι; ὁτι ἀνειλεν ὁ Θεος δια τινα αιτιαν εξω τους καθολου, ελθειν εκει· και εφ' ὁ τι δε, εξω του Μυθου·) ελθων δε και ληφθεις, θυεσθαι μελλων ανεγνωρισεν·" ειθ' ὡς Ευριπιδης, ειθ' ὡς Πολυϊδης εποιησε κατα το εικος ειπων, "ὁτι ουκ αρα μονον την αδελφην, αλλα και αυτον, εδει τυθηναι," και εντευθεν ἡ σωτηρια. Μετα δε ταυτα ηδη ὑποθεντα τα Ονομα∫τα επεισοδιουν, ὁπως δε ε∫ται οικεια τα Επεισοδια σκοπειν· οἱον, εν τῳ Ορε∫τῃ ἡ μανια δι'

ἡς

ης ελιφθη, και ἡ σωτηρια δια της καθαρσεως. Εν μεν ουν τοις Δραμασι τα Επεισοδια συντομα· ἡ δ' Εποποιια τουτοις μηκυνεται· της γαρ Οδυσσειας μικρος ὁ Λογος εστιν· "αποδημουντος τινος ετη πολλα, και παραφυλατομενου ὑπο του Ποσειδωνος, και μονου οντος, επι δε των οικοι ούτως εχοντων, ὡστε τα χρηματα ὑπο Μνηστηρων αναλισκεσθαι, και τον υἱον επιβουλευεσθαι, αυτος αφικνειται χειμασθεις, και αναγνωρισας τινας, αυτοις επιθεμενος, αυτος μεν εσωθη, τους δ' εχθρους διεφθειρε." Το μεν ουν ἰδιον τουτο, τα δ' αλλα Επεισοδια.

ΚΕΦ. ω'.

Περι Δεσεως και Λυσεως της Τραγωδιας, ετι δε, και περι των Ειδων αυτης.

ΕΣΤΙ δε πασης Τραγωδιας, το μεν Δεσις, το δε Λυσις. Τα μεν ἐξωθεν, και ενια των εσωθεν, πολλακις ἡ Δεσις· το δε λοιπον, ἡ Λυσις. Λεγω δε Δεσιν μεν ειναι την απ'

αρχης μεχρι τουτου του μερους ὁ εχατον εστιν, εξ οὐ μεταβαινει εις ευτυχιαν. Λυσιν δε, την απο της αρχης της μεταβασεως μεχρι τελους· Ωσπερ εν τῳ Λυγκει του Θεοδεκτου, Δεσις μεν, τα τε πεπραγμενα, και ἡ του Παιδιου ληψις· Λυσις δε, ἡ απο της αιτιασεως του θαναλου μεχρι του τελους. Τραγῳδιας δε Ειδη εισι τεσσαρα, τοσαυτα γαρ και τα Μερη ελεχθη· ἡ μεν Πεπλεγμενη, ἡς το ὁλον εστι Περιπετεια και Αναγνωρισις· ἡ δε Παθητικη, οἱον οἱ τε Αιαντες, και οἱ Ἰξιονες· ἡ δε Ηθικη, οἱον αἱ Φθιωτιδες, και ὁ Πηλευς· το δε τεταρτον, οἱον αἱ τε Φορκιδες, και Προμηθευς, και ὁσαι εν ἁδῃ. Μαλιστα μεν ουν απαντα δει πειραθαι εχειν, ει δε μη, τα μεγιστα και πλειστα, αλλως τε και ὡς νυν συκοφαντουσι τους Ποιητας· γεγονοτων γαρ καθ' ἑκαστον μερος αγαθων Ποιητων, ἑκαστου του ιδιου αγαθου αξιουσι τον ενα ὑπερβαλλειν. Δικαιον δε και Τραγῳδιαν αλλην, και την αυτην λεγειν, ουδεν ισως τῳ Μυθῳ

θῳ· τετο δε, ὠν η αυτη, η αλλη, Πλοκη και Λυσις. Πολλοι δε πλεξαντες ευ, λυουσι κακως, δει δε αμφω αει κροτεισθαι.

ΚΕΦ. ωα'.

Α χρη μεμνησθαι περι Συσηματος της Τραγῳδιας, και περι Χορυ.

ΧΡΗ δε, ὡσπερ ειρηται πολλακις, μεμνησθαι, και μη ποιειν Εποποϊκον συσημα Τραγῳδιαν· Εποποϊκον δε λεγω το Πολυμυθον, οἱον ει τις τον της Ιλιαδος ὁλον ποιοι Μυθον. Εχει μεν γαρ δια το μηκος λαμβανει τα Μερη το πρεπον μεγεθος· εν δε τοις Δραμασι, πολυ παρα την ὑπολημψιν αποβαινει. Σημειον δε, ὁσοι Περσιν Ιλιου ὁλην εποιησαν, (και μη κατα μερος ὡσπερ Ευριπιδης Νιοβην, η Μηδειαν, και μη ὡσπερ Αισχυλος,) η εκπιπτουσιν, η κακως αγωνιζονται, επει και Αγαθων εξεπεσεν εν τετῳ μονῳ· εν δε ταις Περιπετειαις

και εν τοις ἁπλοις Πραγμασι, σλοκαζονται ὡν βυλονται θαυμασλως, τραγικον γαρ τυτο και φιλανθρωπον. Εσλι δε τυτο, ὁταν ὁ σοφος μεν, μετα πονηριας δε, εξαπατηθῃ, ὡσπερ Σισυφος· και ὁ ανδρειος μεν, αδικος δε, ἡτληθη· εστι δε τουτο εικος, ὡσπερ Αγαθων λεγει, "εικος γαρ "γινεσθαι πολλα και παρα το εικος." Και τον Χορον δε ἑνα δει ὑπολαβειν των Υποκριτων, και μοριον ειναι τυ Ολου, και συναγωνιζεσθαι, μη ὡσπερ πανυ Ευριπιδῃ, αλλ' ὡσπερ πανυ Σοφοκλει· τοις δε λοιποις, τα διδομενα ου μαλλον τυ Μυθυ, η αλλης Τραγῳδιας εσλι, δι' ὁ Εμβολιμα ᾀδυσι, πρωλυ αρξαντος Αγαθωνος τυ τοιυτου· και τοι τι διαφερει, η Εμβολιμα ᾀδειν, η Ρησιν εξ αλλου εις αλλο ἁρμολλειν, η Επεισοδιον ὁλον;

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωϛ'.

Περι της Λεξεως και της Διανοιας.

ΠΕΡΙ μεν ουν των αλλων ηδη ειρηται· λοιπον δε ωερι Λεξεως, η Διανοιας ειπειν. Τα μεν ουν ωερι την Διανοιαν, εν τοις ωερι Ρητορικης κειθω, τουτο γαρ ιδιον μαλλον εκεινης της Μεθοδου. Εστι δε κατα την Διανοιαν ταυτα, οσα ὑπο του λογου δει ωαρασκευασθηναι· μερη δε τουτων, το τε αποδεικνυναι, και το λυειν, και το Παθη ωαρασκευαζειν· οιον ελεον, η Φοβον, η οργην, και οσα τοιαυτα, και επι μεγεθος, και σμικροτητα. Δηλον δε, ὁτι και εν τοις Πραγμασιν, απο των αυτων Ειδων δει χρησθαι, ὁταν η ελεεινα, η δεινα, η μεγαλα, η εικοτα δειη ωαρασκευαζειν· ωλην τοσουτον διαφερει, ὁτι τα μεν δει φαινεσθαι ανευ διδασκαλιας, τα δε εν τω λογω ὑπο του λεγοντος ωαρασκευαζεσθαι, και ωαρα τον

λογον γιγνεσθαι· τι γαρ αν ειη του λεγοντος εργον, ει φανοιτο ἠδεα, και μη δια τον λογον; Των δε περι την Λεξιν, ἑν μεν εστιν ειδος θεωριας τα σχηματα της Λεξεως, ἁ εστιν ειδεναι της Υποκριτικης, και του την τοιαυτην εχοντος αρχιτεκτονικην· οἱον τι Εντολη, και τι Ευχη, και Διηγησις, και Απειλη, και Ερωτησις, και Αποκρισις, και ει τι αλλο τοιουτον. Παρα γαρ την τουτων γνωσιν, η αγνοιαν, ουδεν εις την Ποιητικην επιτιμημα φερεται, ὁ τι και αξιον σπουδης· τι γαρ αν τις ὑπολαβοι ἡμαρτηθαι, ἁ Πρωταγορας επιτιμα; ὁτι ευχεσθαι οιομενος, επιταττει ειπων,

"Μηνιν αειδε θεα."

Το γαρ κελευσαι (φησι) ποιειν τι, η μη, Επιταξις εστι. Διο παρειθω ὡς αλλης και ου της Ποιητικης ον θεωρημα.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωγ'.

Περι των μερων της Λεξεως.

ΤΗΣ δε Λεξεως απασης ταδ' εστι τα μερη· Στοιχειον, Συλλαβη, Συνδεσμος, Ονομα, Ρημα, Αρθρον, Πτωσις, Λογος. Στοιχειον μεν ουν εστι Φωνη αδιαιρετος· ου πασα δε, αλλ' εξ ης πεφυκε συνετη γινεσθαι Φωνη· και γαρ των θηριων εισιν αδιαιρετοι Φωναι, ων ουδεμιαν λεγω Στοιχειον. Ταυτης δε μερη, το τε Φωνηεν, και το Ημιφωνον, και ΑΦωνον. Εστι δε Φωνηεν μεν, ανευ προσβολης εχον Φωνην ακουστην, οιον το α και ω· Ημιφωνον δε, το μετα προβολης εχον Φωνην ακουστην, οιον το σ, και το ρ· ΑΦωνον δε το μετα προσβολης, καθ' αυτο μεν ουδεμιαν εχον Φωνην, μετα δε των εχοντων τινα Φωνην γινομενον ακουστον, οιον το γ, και το δ. Ταυτα δε διαφερει σχημασι τε του στοματος, και τοποις, και δασυτητι, και ψιλο-

ψιλοτητι, και μηκει, και βραχυτητι· ετι δε και οξυτητι, και βαρυτητι, και τω μεσω· περι ων καθ' εκαστον εν τοις Μετρικοις προσηκει θεωρειν. Συλλαβη δε εστι φωνη ασημος, συνθετη εξ αφωνου, και φωνην εχοντος· και γαρ το γ ρ ανευ του α ουκ εστι Συλλαβη, αλλα μετα του α· οιον το γρα. Αλλα και τουτων θεωρησαι τας διαφορας της Μετρικης εστι· Συνδεσμος δε εστι φωνη ασημος, ἡ ουτε κωλυει, ουτε ποιει φωνην μιαν σημαντικην, εκ πλειονων φωνων πεφυκυιαν συντιθεσθαι και επι των ακρων, και επι τω μεσου, ἡν μη ἁρμοττῃ εν αρχῃ λογω τιθεναι καθ' αὑτον, οιον, μεν, ητοι, δη· η, Φωνη ασημος εκ πλειονων μεν φωνων μιας, σημαντικην δε ποιειν πεφυκυια μιαν φωνην. Αρθρον δε εστι φωνη ασημος, ἡ λογω αρχην, η τελος, η διορισμον δηλοι, οιον, το φημι, και το περι, και τα αλλα· η Φωνη ασημος, ἡ ουτε κωλυει, ουτε ποιει φωνην μιαν σημαντικην, εκ πλειονων φωνων πεφυκυιαν συν-

συντιθεσθαι και επι των ακρων, και επι του μεσου. Ονομα δε εστι Φωνη συνθετη, σημαντικη ανευ χρονου, ης μερος ουδεν εστι καθ' αυτο σημαντικον· εν γαρ τοις διπλοις ου χρωμεθα, ως και αυτο καθ' αυτο σημαινει, οιον, εν τω Θεοδωρω, το Δωρον ου σημαινει· Ρημα δε Φωνη συνθετη, σημαντικη μετα χρονου, ης ουδεν μερος σημαινει καθ' αυτο, ωσπερ και επι των Ονοματων· το μεν γαρ ανθρωπος, η λευκον, ου προσημαινει το ποτε· το δε βαδιζει, η βεβαδικε, προσημαινει, το μεν τον παροντα χρονον, το δε τον παρεληλυθοτα. Πτωσις δε εστιν, Ονοματος, η Ρηματος· ἡ μεν, το κατα τουτου, η τουτῳ σημαινουσα, και οσα τοιαυτα· ἡ δε, το κατα το, ενι, η πολλοις, οιον ανθρωποι, η ανθρωπος· ἡ δε, κατα τα Υποκριτα, οιον κατ' Ερωτησιν η Επιταξιν· το γαρ, εβαδισεν; η βαδιζε, πτωσις ρηματος κατα ταυτα τα ειδη εστι. Λογος δε Φωνη συνθετη σημαντικη, ης ενια μερη καθ' αυτα σημαινει τι·

ου

ου γαρ ἁπας λογος εκ Ρηματων, και Ονομαλων συγκειται, οἱον ὁ του ανθρωπου ὁρισμος, αλλ' ενδεχεται ανευ ῥηματων ειναι λογον· μερος μεν τοι αει τι σημαινον ἐξει, οἱον εν τῳ βαδιζει Κλεων, ὁ Κλεων. Εἰς δε εστι Λογος διχως· η γαρ ὁ ἐν σημαινων, η ὁ εκ πλειονων συνδεσμων· οἱον, ἡ Ιλιας μεν, συνδεσμῳ εἰς· ὁ δε του ανθρωπου, τῳ ἐν σημαινειν.

ΚΕΦ. ωδ'.

Περι Ονοματος.

ΟΝοματος δε ειδη· το μεν ἁπλουν· ἁπλουν δε λεγω, ὁ μη εκ σημαινοντων συγκειται· το δε διπλουν· τουτο δε το μεν, εκ σημαινοντος και ασημου· το δε, εκ σημαινοντων συγκειται. Ειη δ' αν και τριπλουν και τετραπλουν Ονομα, οἱον τα πολλα των μεγαλιζοντων, Ερμοκαϊκοξανθος. Απαν δε Ονομα εστιν, η κυριον, η γλωττα, η μεταφορα, η κοσμος, η πεποιημενον,

ποιημενον, η επεκτεταμενον, η υφῃρημενον, η εξηλλαγμενον. Λεγω δε κυριον μεν, ᾧ χρωνται ἑκαστοι· γλωτταν δε, ᾧ ἑτεροι· ὡς τε φανερον, ὁτι και γλωτταν και κυριον ειναι δυνατον το αυτο, μη τοις αυτοις δε· το γαρ Σιγυνον, Κυπριοις μεν κυριον, ἡμιν δε γλωττα. Μεταφορα δ' εστιν, ονοματος αλλοτριυ επιφορα, η απο γενους επι ειδος, η απο ειδυς επι γενος, η απο ειδους επι ειδος, η κατα το αναλογον. Λεγω δε, απο γενυς μεν επι ειδος, οἱον,

Νηυς δε μοι ηδ' ἑστηκε,

το γαρ ὁρμειν εστιν ἑστανα τι· Απο ειδυς δε επι γενος,

— Η δη μυρι' Οδυσσευς εσθλα εοργε,

το γαρ μυριον πολυ εστιν, ᾧ νυν αντι τυ πολλου κεχρηται· Απ' ειδους δε επι ειδος, οἱον,

Χαλκῳ απο ψυχην ερυσας,

Ταμνεν ατηρεῖ χαλκῳ,

ενταυθα γαρ το μεν ερυσαι, ταμειν· το δε ταμειν, ερυσαι ειρηκεν· αμφω γαρ αφελειν τι εστι.

εστι. Το δε αναλογον λεγω, ὁταν ὁμοιως εχῃ το δευτερον προς το πρωτον, και το τεταρτον προς το τριτον· ερει γαρ αντι τυ δευτερου το τεταρτον, η αντι τυ τεταρτυ το δευτερον. Και ενιοτε προστιθεασιν ανθ' ου λεγει προς ὁ εστι· λεγω δε, οἱον, ὁμοιως εχει Φιαλη προς Διονυσον, και ασπις προς Αρην, ερει τοινυν και την ασπιδα Φιαλην Αρεως και την Φιαλην ασπιδα Διονυσυ· ετι, ὁμοιως εχει Εσπερα προς ἡμεραν, και Γηρας προς βιον, ερει τοινυν την ἑσπεραν Γηρας ἡμερας, και το γηρας Εσπεραν βιυ· η, ὡσπερ Εμπεδοκλης, Δυσμας βιυ. Ενιοις δ' ουκ εστιν ονομα κειμενον το αναλογον, αλλ' υδεν ἡττον ὁμοιως λεχθησεται, οἱον το τον καρπον μεν αφιεναι, Σπειρειν· το δε την Φλογα απο τυ ἡλιυ, ανωνυμον, αλλ' ὁμοιως εχει τυτο προς τον ἡλιον, και το Σπειρειν προς τον καρπον, διο ειρηται

Σπειρων θεοκτισταν Φλογα.

Εστι

Εστι δε τῳ τροπῳ τυτῳ της Μεταφορας χρησθαι και αλλως· προσαγορευοντα το αλλοτριον, αποφησας των οικειον τι· οἱον, ει την ασπιδα ειποι Φιαλην, μη Αρεως, αλλ' ἀοινον. Πεποιημενον δε εστιν, ὁ ὁλως μη καλουμενον ὑπο τινων, αυτος τιθεται ὁ Ποιητης· δοκει γαρ ενια ειναι τοιαυτα, οἱον, τα κερατα, Ερυτας, και τον ἱερεα, Αρητηρα. Επεκτεταμενον δε εστιν, η Αφῃρημενον· το μεν, εαν φωνηεντι μακροτερῳ κεχρημενον, η τῳ οικειῳ, η συλλαβῃ εμβεβλημενῃ· το δε, αν αφῃρημενον ῃ τι, η αυτυ, η εμβεβλημενου. Επεκτεταμενον μεν, οἱον το πολεως, Ποληος· και το Πηλειδυ, Πηληιαδεω. Αφῃρημενον δε· οἱον, το Κρι, και το Δω, και,

μια γινεται αμφοτερων Οψ.

Εξηλλαγμενον δε εστιν, ὁταν τυ ονομαζομενου το μεν καταλειπῃ, το δε ποιῃ· οἱον το

Δεξιτερον κατα μαζον,

αντι τῦ Δεξιον. Ετι των Ονοματων τα μεν Ἀρρενα, τα δε Θηλεα, τα δε Μεταξυ. Ἄρρενα μεν, ὁσα τελευτᾳ εις το ν και ρ, και ὁσα εκ τῦτων αφωνων συγκειται· ταυτα δε εστι δυο, το ψ και ξ. Θηλεα δε, ὁσα εκ των Φωνηεντων, εις τε τα αει μακρα· οἱον, εις η και ω, και των επεκτεινομενων εις α· ὡστε ισα συμβαινει πληθει, εις ὁσα τα Ἄρρενα και τα Θηλεα· το γαρ ψ, και το ξ, αὐτα εστιν. Εις δε αφωνον ουδεν Ονομα τελευτᾳ, ουδε εις Φωνηεν βραχυ· εις δε το ι τρια μονα, Μελι, Κομμι, Πεπερι· εις δε υ, πεντε, το Πωῦ, το Ναπυ, το Γονυ, το Δορυ, το Αστυ. Τα δε Μεταξυ, εις ταυτα, και ν και σ.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωε'.

Λεξεως τις ἡ αρετη.

Λεξεως δε αρετη, σαφη και μη ταπεινην ειναι. Σαφεστατη μεν ουν εστιν ἡ εκ των κυριων Ονοματων, αλλα ταπεινη· παραδειγμα δε ἡ Κλεοφωντος Ποιησις, και ἡ Σθενελε. Σεμνη δε και εξαλλαττουσα το ιδιωτικον, ἡ τοις ξενικοις κεχρημενη· ξενικον δε λεγω, Γλωτταν, και Μεταφοραν, και Επεκτασιν, και παν το παρα το Κυριον. Αλλ' αν τις ἁμα ἁπαντα τα τοιαυτα ποιηση, ἡ Αινιγμα εσται, ἡ Βαρβαρισμος· αν μεν ουν εκ Μεταφορων, αινιγμα· εαν δε εκ Γλωττων, και βαρβαρισμος. Αινιγματος γαρ ιδεα αὐτη εστι, το, λεγοντα τα ὑπαρχοντα, ἀδυνατα συναψαι· κατα μεν ουν την των Ονοματων συνθεσιν, ουκ' οἱον τε τουτο ποιησαι, κατα δε την Μεταφοραν ενδεχεται, οἱον,

Ανδρ' ειδον πυρι χαλκον επ' ανερι κολλησαντα.

Ούτω συγκολλως ώστε συναιμα ποιειν· και τα τοιαυτα. Εκ δε των Γλωττων ὁ Βαρβαρισμος, δι' ὁ αναπεπλάσθαι πως τυτοις. Το μεν ὐν μη ιδιωτικον ποιησει, μηδε ταπεινον, ἡ Γλωττα, και ἡ Μεταφορα, και ὁ Κοσμος, και τάλλα τα ειρημενα Ειδη· το δε Κυριον, την σαφηνειαν. Ουκ ελαχιστον δε μερος συμβαλλονται εις το σαφες της Λεξεως, και μη ιδιωτικον, αἱ Επεκτασεις, και Αποκοπαι, και Εξαλλαγαι των Ονοματων· δια μεν γαρ το αλλως εχειν, ἡ ὡς το Κυριον παρα το ειωθος γιγνομενον, το μη ιδιωτικον ποιησει· δια δε το κοινωνειν τυ ειωθοτος, το σαφες εσται· ὡστε ουκ ορθως ψεγυσιν οἱ επιτιμωντες τῳ τοιυτῳ τροπῳ της Διαλεκτυ, και διακωμωδυντες τον Ποιητην· οἱον, Ευκλειδης ὁ αρχαιος, ὡς ῥαδιον ποιειν, ει τις δωσει εκτεινειν εφ' ὁποσον βουλεται, ιαμβοποιησας εν αυτῃ τῃ Λεξει, οἱον,

Ητι

Ητι Χαριν ειδον Μαραθωνα δε βαδιζοντα,

και,

Ουκ αν γευσαμενος εκεινα ελλεβοροισ.

Το μεν ουν φαινεσθαι πως χρωμενον τυτω τω τροπω, γελοιον· το δε μετρον, κοινον απαντων εστι των μερων, και γαρ Μεταφοραις, και Γλωτταις, και τοις αλλοις Ειδεσι χρωμενος απρεπως, και επιτηδες επι τα γελοια, το αυτο αν απεργασαιτο. Το δε αρμοττον οσον διαφερει επι των Επων θεωρειθω· εντιθεμενων των Ονοματων εις το μετρον; και επι της Γλωττης, και επι των Μεταφορων, και επι των αλλων Ειδων μετατιθεις αν τις τα κυρια Ονοματα, κατιδοι ὁτι αληθη λεγομεν· οἱον, το αυτο ποιησαντος ιαμβειον Αισχυλε και Ευριπιδου, ἐν δε μονον Ονομα μεταθεντος, αντι Κυριου εωθοτος γλωτταν, το μεν, φαινεται καλον, το δ', ευτελες· Αισχυλος μεν γαρ εν τω Φιλοκτητη εποιησε,

"Φαγεδαινα, ἡ μου σαρκας εδεται ποδος·

ὁ δὲ αντι του εθιει, το θοιναται μετεθηκε.

Και,

" Νυν δε μ' εων ολιγος τε, και ουτιδανος,
και αχιχυς,

ει τις λεγει τα Κυρια μετατιθεις

Νυν δε μ' εων μιχρος τε, και αθενιχος, και
ειδης.

Και,

"Διφρον ατιχελιον χαταθεις, ολιζην τε τρα-
πεζαν·

Διφρον μοχθηρον χαταθεις, μιχραν τε τρα-
πεζαν.

Και το,

" Ηιονες βοοωσιν·

Ηιονες χραζουσιν.

Ετι δε Αριφραδης τυς Τραγωδυς εχωμωδει, ὁτι ἁ χδεις αν ειποι εν τη Διαλεχτῳ, τυτοις χρωνται· οἱον το, " Δωματων απο, αλλα μη " Απο δωματων· χαι το, " σεθεν· χαι το, " εγω δε νιν· χαι το, " Αχιλλεως ωερι, αλλα μη

" Περι

"Περι Αχιλλεως, και ὁσα αλλα τοιαυτα. Δια γαρ το μη ειναι εν τοις Κυριοις, ποιει το μη ιδιωτικον εν τη Λεξει ἁπαντα τα τοιαυτα, εκεινος δε τουτο ηγνοει. Εστι δε μεγα μεν τῳ ἑκαστῳ των ειρημενων πρεποντως χρησθαι, και διπλοις Ονομασι, και Γλωτταις· το δε μεγιστον, το μεταφορικον ειναι, μονον γαρ τουτο, ουτε παρ' αλλου εστι λαβειν, ευφυΐας τε σημειον εστι, το γαρ ευ μεταφερειν, το ὁμοιον θεωρειν εστι. Των δε Ονοματων, τα μεν διπλα μαλιστα ἁρμοττει τοις Διθυραμβοις· αἱ δε Γλωτται, τοις Ηρωϊκοις· αἱ δε Μεταφοραι, τοις Ιαμβειοις· και εν μεν τοις Ηρωϊκοις ἁπαντα χρησιμα τα ειρημενα· εν δε τοις Ιαμβειοις, δια το ὁτι μαλιστα λεξιν μιμειθαι, ταυτα ἁρμοττει των Ονοματων, ὁσοις και εν λογοις τις χρησεται. Εστι δε τα τοιαυτα, το Κυριον, και Μεταφορα, και Κοσμος. Περι μεν ων Τραγῳδιας, και της εν τῳ Πραττειν μιμησεως, εστω ἡμιν ικανα τα ειρημενα.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωζ'.

Οτι δει συνισταναι τυς Μυθυς της Διηγηματικης και εν μετρῳ Μιμητικης, καθαπερ εν ταις Τραγῳδιαις.

ΠΕΡΙ δε της Διηγηματικης και εν μετρῳ Μιμητικης, ὁτι δει τυς Μυθυς καθαπερ εν ταις Τραγῳδιαις συνισταναι Δραματικυς, και περι μιαν Πραξιν ὁλην και τελειαν, εχυσαν Αρχην και Μεσον και Τελος, ἱν' ὡσπερ ζωον ἑν ὁλον, ποιῃ την οικειαν ἡδονην, δηλον· και μη ὁμοιας Ιστοριας τας συνθεσεις ειναι, εν αἰς αναγκη ουχι μιας πραξεως ποιεισθαι δηλωσιν, αλλ' ἑνος χρονυ, ὁσα εν τυτῳ συνεβη περι ἑνα, η πλειυς, ὡν ἑκαστον, ὡς ετυχεν, εχει προς αλληλα. Ωσπερ γαρ κατα τυς αυτυς χρονυς ἡτ' εν Σαλαμινι εγενετο ναυμαχια, και ἡ εν Σικελιᾳ Καρχηδονιων μαχη, ουδεν προς το αυτο συντεινουσαι τελος· ὁτω και εν

τοις

τοις εφεξης χρονοις ενιοτε γινεται θατερον καθα θατερου, εξ ὡν, ἑν ὑδεν γινεται τελος. Σχεδον δε οἱ πολλοι των Ποιητων τυτο δρωσι. Διο, ὡσπερ ειπομεν, ηδη και παυτη θεσπεσιος αν Φανειη Ομηρος παρα τυς αλλυς, τῳ μηδε τον πολεμον και περ εχοντα Αρχην και Τελος, επιχειρησαι ποιειν ὁλον· λιαν γαρ αν μεγας και υκ ευσυνοπτος εμελλεν εσεσθαι, η τῳ μεγεθει μετριαζοντα καταπεπλεγμενον τη ποικιλιᾳ· νυν δ' ἑν μερος απολαβων, Επεισοδιοις κεχρηται αυτων πολλοις, οἱον, Νεων Καταλογῳ, και αλλοις Επεισοδιοις, οἱς διαλαμβανει την Ποιησιν· Οἱ δε αλλοι περι ἑνα ποιυσι, και περι ἑνα χρονον, και μιαν πραξιν πολυμερη· οἱον, ὁ τε Κυπριακα ποιησας, και την μικραν Ιλιαδα. Τοιγαρυν εκ μεν Ιλιαδος και Οδυσσειας μια Τραγῳδια ποιειται ἑκατερας, η δυο μονας· εκ δε Κυπριων, πολλας· και εκ της μικρας Ιλιαδος πλεον οκτω, οἱον, Οπλων Κρισις, Φιλοκτητης,

λοκτητης, Νεοπτολεμος, Ευρυπυλος, Πτωχοι, Λακαιναι, Ιλιου Περσις, και Αποπλους, και Σινων, και Τρωαδες.

ΚΕΦ. ωή.

Περι των ειδων ὰ δει την Εποποϊαν ταυτα εχειν τη Τραγωδια.

ΕΤΙ δε τα ειδη ταυτα δει εχειν την Εποποϊαν τη Τραγωδια· η γαρ ἁπλην, η πεπλεγμενην, η ηθικην, η παθητικην δει ειναι· και τα μερη εξω Μελοποιϊας και Οψεως ταυτα, και γαρ Περιπετειων δει, και Αναγνωρισεων, και Παθηματων· ετι, τας Διανοιας και την Λεξιν εχειν καλως· οἷς ἁπασιν Ομηρος κεχρηται, και πρωτος και ἱκανως. Και γαρ και των Ποιηματων ἑκατερον συνεσηκεν· ἡ μεν Ιλιας, ἁπλουν και παθητικον· ἡ δε Οδυσσεια, πεπλεγμενον, Αναγνωρισις γαρ διολου και ηθικη· προς δε τουτοις Λεξει και Διανοια παντας

τας ὑπερβεβληκε. Διαφερει δε και καλα τε Συστασεως το μηκος ἡ Ἑποποιία, και το Μετρον. Το μεν ὐν μηκυς ὁρος ἱκανος ειρημενος· δυναθαι γαρ δει συνοραθαι την Αρχην και το Τελος. Ειη δ' αν τυτο, ει των μεν Αρχαιων ελαττους αἱ Συστασεις ειεν, προς τε το πληθος των Τραγῳδιων, των εις μιαν ακροασιν τιθεμενων, παρηκοιεν. Ἐχει δε προς το επεκτεινεσθαι το μεγεθος, πολυ τι ἡ Ἑποποιία ἰδιον· δια το εν μεν τῃ Τραγῳδίᾳ μη ενδεχεσθαι ἁμα πραττομενα πολλα μιμεισθαι, αλλα το επι της Σκηνης και των Ὑποκριτων μερος μονον· εν δε τῃ Ἑποποιίᾳ, δια το Διηγησιν ειναι, εστι πολλα μερη ἁμα ποιειν περαινομενα, ὑφ' ὡν οικειων οντων, αὐξεται ὁ τυ Ποιηματος ογκος· ὡς τε τυτ' ἐχει το αγαθον εις μεγαλοπρεπειαν και το μεταβαλλειν τον ακρωντα, και επεισοδιων ανομοιοις Ἐπεισοδιοις· το γαρ ὁμοιον ταχυ πληρων εκπιπτειν ποιει τας Τραγῳδιας. Το δε Μετρον το Ηρωϊκον απο της πειρας ἡρμοσεν, ει

ει γαρ τις εν αλλῳ τινι Μετρῳ διηγηματικην Μιμησιν ποιοιτο, η εν πολλοις, απρεπες αν φαινοιτο· το γαρ Ηρωϊκον, στασιμωτατον και ογκωδεστατον των Μετρων εστι, διο και Γλωττας και Μεταφορας δεχεται μαλιστα· περιπη γαρ και ἡ διηγηματικη Μιμησις των αλλων. Το δε Ιαμβικον και Τετραμετρον κινητικα· το μεν ορχηστικον, το δε πρακτικον. Ετι δε ατοπωτερον ει μιγνυοι τις αυτα, ὡσπερ Χαιρημων· διο ουδεις μακραν Συστασιν εν αλλῳ πεποιηκεν, η τῳ Ηρωϊ· αλλ' ὡσπερ ειπομεν, αυτη ἡ Φυσις διδασκει το ἁρμοττον αυτο διαιρεισθαι. Ομηρος δε αλλα τε πολλα αξιος επαινεισθαι, και δε και ὁτι μονος των Ποιητων, ουκ αγνοει ὁ δει ποιειν αὐτον· αυτον γαρ δει τον Ποιητην ελαχιστα λεγειν, ὁ γαρ εστι κατα ταυτα Μιμητης. Οἱ μεν ουν αλλοι, αυτοι μεν δι' ὁλου αγωνιζονται, μιμουνται δε ολιγα και ολιγακις· ὁ δε ολιγα προιμιασαμενος, ευθυς εισαγει ανδρα, η γυναικα, η αλλο τι ηθος, και

ουδεν

ηδὲν ἀηθες, ἀλλ' ἐχον ηθος. Δει μεν ουν ἐν ταις Τραγῳδιαις ποιειν το Θαυμαστον· μαλλον δ' ἐνδεχεται ἐν τῃ Ἐποπῳἰᾳ το Ἀλογον· διο συμβαινει μαλιστα το Θαυμαστον δια το μη ὁρᾳν εις τον πραττοντα· ἐπειτα τα περι την Ἑκτορος Διωξιν ἐπι Σκηνης ὀντα, γελοια ἀν φανειη, οἱ μεν ἑστωτες και ου διωκοντες, ὁ δε ἀνανευων· ἐν δε τοις Ἐπεσι λανθανει. Το δε Θαυμαστον, ἡδυ· σημειον δε· παντες γαρ προστιθεντες ἀπαγγελλουσιν, ὡς χαριζομενοι. Δεδιδαχε δε μαλιστα Ὁμηρος και τους ἀλλους ψευδη λεγειν ὡς δει. Ἐστι δε τουτο Παραλογισμος· οιονται γαρ ἀνθρωποι, ὁταν του ὀντος η γινομενου, τοδι γινεται, ἐι το ὑστερον ἐστι, και το προτερον ειναι, η γινεσθαι; τουτο δε ἐστι ψευδος· δι' ὁ δη ἀν, το πρωτον ψευδος, ἀλλου δε τουτου ὀντος, ἀναγκη ειναι, η γενεσθαι, η προσθειναι· δια γαρ το ειδεναι τουτο ἀληθες ὀν, παραλογιζεται ἡμων ἡ ψυχη, και το πρωτον ὡς ὀν. Προαιρεισθαι τε ἀδυνατα και εικοτα,

μαλλον η δυνατα και απιθανα, τους τε Λογους μη συνισταθαι εκ Μερων αλογων. Αλλα μαλιστα μεν μηδεν εχειν αλογον· ει δε μη, εξω του Μυθευματος, ωσπερ Οιδιπους το μη ειδεναι πως ὁ Λαϊος απεθανεν· αλλα μη εν τῳ Δραματι, ωσπερ εν Ηλεκτρᾳ οἱ τα Πυθια απαγγελλοντες, η εν Μυσοις ὁ αφωνος εκ Τεγεας εις την Μυσιαν ηκων. Ως τε το λεγειν, ὁτι ανηρητο αν ὁ Μυθος, γελοιον· εξ αρχης γαρ ου δει συνισταθαι τοιουτους· αν δε θῃ, και φαινηται ευλογωτερον, ενδεχεσθαι και ατοπον· επει και τα εν Οδυσσειᾳ αλογα, τα περι την Εκθεσιν, ως ουκ αν ην ανεκτα δηλον αν γενοιτο, ει αυτα φαυλος Ποιητης ποιησει, νυν δε τοις αλλοις αγαθοις ὁ Ποιητης αφανιζει ἡδυνων το ατοπον. Τῃ δε Λεξει δει διαπονειν εν τοις αργοις μερεσι· και μητε ηθικοις, μητε διανοητικοις, αποκρυπτει γαρ παλιν ἡ λιαν λαμπρα Λεξις τα Ηθη, και τας Διανοιας.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωθ'.

Περι Προβληματων και Λυσεων.

ΠΕΡΙ δε Προβληματων και Λυσεων, εκ ποσων τε και ποιων αν Ειδων ειη, ωδε θεωρουσι γενοιτ' αν Φανερον. Επει γαρ εστι Μιμητης ὁ Ποιητης, ὡσπερ αν η Ζωγραφος, η τις αλλος Εικονοποιος, αναγκη μιμεισθαι, τριων οντων τον αριθμον, ἑν τι αει· η γαρ οια ην η εστιν, η οια Φασι και δοκει, η οια ειναι δει. Ταυτα δ' εξαγγελλεται Λεξει, η και Γλωτταις, και Μεταφοραις· και πολλα παθη της Λεξεως εστι· διδομεν γαρ ταυτα τοις Ποιηταις. Προς δε τουτοις ουχ' ἡ αὐτη ορθοτης εστι της Πολιτικης και της Ποιητικης, ουδε αλλης Τεχνης και Ποιητικης. Αυτης δε της Ποιητικης διττη ἡ ἁμαρτια, ἡ μεν γαρ καθ' αὐτην, ἡ δε κατα συμβεβηκος. Η μεν γαρ προειλετο μιμησασθαι αδυναμιαν, αυτης ἡ

ἁμαρτια· ηδε το προελεσθαι μη ορθως, κατα συμβεβηκος. Αλλα τον ἱππον αμφω τα δεξια προβεβληκοτα· η το καθ' ἑκαστην Τεχνην ἁμαρτημα, οἱον, το κατα Ἰατρικην η αλλην Τεχνην· ει αδυνατα ποιησαι, ταυτ' ουν οποια αν ᾖ, ου καθ' ἑαυτην. Ωστε δει τα Επιτιμηματα εν τοις Προβλημασιν εκ τουτων επισκοπουντα λυειν. Πρωτον μεν γαρ αν τα προς αυτην την Τεχνην αδυνατα ποιηται, ἡμαρτηται, αλλ' ὀρθως εχοι, ει τυγχανοι τ῀ Τελους τ῀ αὐτης· το γαρ Τελος ειρηται, οἱον, ει οὑτως εκπληκτικωτερον, η αυτο, η αλλο ποιει μερος· παραδειγμα ἡ τ῀ Εκτορος Διωξις. Η μεντοι το Τελος, η μαλλον η ἡττον ενεδεχετο ὑπαρχειν, και κατα την περι τουτων Τεχνην, ἡμαρτηται ουκ ορθως· δει γαρ, ει ενδεχεται, ὁλως μηδαμη ἡμαρτησθαι. Ετι, ποτερων εστι το ἁμαρτημα, των κατα την τεχνην, η κατ' αλλο συμβεβηκος; ελαττον γαρ, ει μη ᾔδει ὁτι ελαφος θηλεια κερατα ουκ εχει, η ει κακο-

κακομιμητως εγραψε. Προς δε τουτοις εαν επτιμαται, ὁτι ουκ αληθη· αλλ' οια δει· οιον και Σοφοκλης εφη, αυτος μεν οιους δει, ποιειν, Ευριπιδης δε, οιοι εισι· δι' ὁ ταυτη λυτεον. Ει δε μηδετερως· ὁτι ουτω φασιν· οιον τα περι Θεων· ισως γαρ ουτε βελτιον ουτω λεγειν, ουτ' αληθη, αλλ' ετυχεν· ὡσπερ Ξενοφανης, αλλ' ου σαφη ταδε. Ισως δε ου βελτιον μεν, αλλ' ουτως ειχεν, οιον τα περι των Οπλων

Εγχεα δε σφιν
Ορθ' επι Σαυρωτηρος,

ουτω γαρ τοτε ενομιζον, ὡσπερ και νυν Ιλλυριοι. Περι δε του καλως η μη καλως, ει ειρηται τινι, η πεπρακται· ὃ μονον σκεπτεον εις αυτο το πεπραγμενον η ειρημενον βλεποντα, ει σπουδαιον η φαυλον· αλλα και εις τον πρατοντα η λεγοντα, προς ὁν, η ὁτε, η ὁτῳ· η ὃ ἑνεκεν, οιον, η μειζονος αγαθου, ινα γενηται· η μειζονος κακου, ινα απογενηται. Τα

δὲ πρὸς τὴν Λέξιν ὁρωντα δεῖ διαλυειν· οἷον, Γλωττῃ,

Οὐρηας μεν πρωτον,

ἰσως γαρ οὐ τὺς Ημιονους λεγει, ἀλλα τὺς Φυλακας· καὶ τὸν Δολωνα,

Εἰδος μεν ην κακος,

οὐ τὸ Σωμα ἀσυμμετρον, ἀλλα τὸ Προσωπον αἰσχρον, τὸ γαρ εὐειδὲς οἱ Κρητες εὐπροσωπον καλουσι· καὶ τὸ,

Ζωροτερον δὲ κεραιρε,

οὐ τὸ Ακρατον, ὡς οἰνοφλυξιν, ἀλλα τὸ Θαττον. Τὸ δὲ κατα Μεταφορὰν εἰρηται· οἷον,

Αλλοι μεν ῥα Θεοι τε καὶ Ανερες

Εὗδον πανυχιοι·

καὶ τὸ,

Ητοι ὁτ' ες πεδιον τὸ Τροϊκον ἀθρησειεν·

καὶ,

Αυλων Συριγγων θ' ὁμαδον·

τὸ γαρ Παντες, ἀντι τὺ Πολλοι κατα Μεταφορὰν εἰρηται, τὸ γαρ παν, πολυ τι· καὶ τὸ,

Οἰη

Οιη δ' αμμορος,

κατα Μεταφοραν, το γαρ γνωριμωτατον μονον. Κατα δε Προσωδιαν, ὡσπερ Ιππιας ελυεν ὁ Θασιος, το,

Διδομεν δε οἱ·

καμ,

Το μεν ϗ καταπυθεται ομβρῳ.

Τα δε Διαιρεσει· οἱον Εμπεδοκλης,

Αιψα δε θνητ' εφυοντο, τα πριν μαθον αθανατ' ειναμ,

Ζωρα τε τα πριν, ακρητα.

Τα δε Αμφιβολια·

Παρῳχηκεν δε πλεων Νυξ.

το γαρ Πλεων, αμφιβολον εστι. Τα δε κατα το εθος της Λεξεως, οἱον, τον Κεκραμενον, οινον φασιν ειναι· ὁθεν πεποιηται,

Κνημις νεοτευκτϗ Καστιτεροιο,

καμ Χαλκεας, τϗς τον σιδηρον εργαζομενους· ὁθεν ειρηται ὁ Γανυμηδης

Διἱ οινοχοευειν,

ου

ου πινοντων οινον· ειη δ' αν τουτο γε και κατα Μεταφοραν. Δει δε και ὁταν Ονομα τι ὑπεναντιωμα τι δοκει σημαινειν, επισκοπειν ωσαυτως αν σημηνειε τουτο εν τω ειρημενω· οἱον

Τη ῥ' εχετο χαλκειον εγχος,

τω ταυτη Κωλυθηναι· το δε ποσαχως ενδεχεται ωδι πως· μαλιστ' αν τις ὑπολαβοι κατα την κατ' αντικρυ. Η, ὡς Γλαυκων λεγει, ὁτι ενιοι αλογως προϋπολαμβανουσι, και αυτοι καταψηφισαμενοι συλλογιζονται, και ὡς ειρηκοτες ὁτι δοκει, επιτιμωσιν, αν ὑπεναντιον η τη αὑτων οιησει. Τουτο δε πεπονθε τα περι Ικαριον, οιονται γαρ αυτον Λακωνα ειναι, ατοπον ουν, το μη εντυχειν τον Τηλεμαχον αυτω εις Λακεδαιμονα ελθοντι· το δε ισως εχει ὡσπερ οἱ Κεφαληνες φασι, παρ' αυτων γαρ γημαι λεγουσι τον Οδυσσεα, και ειναι Ικαδιον, αλλ' ουκ Ικαριον. Δι' ἁμαρτημα δε το Προβλημα εικος εστι· ὁλως δε το αδυνατον μεν, η προς την Ποιησιν, η προς το βελτιον, η προς την

την δοξαν, δει αναγειν. Προς τε γαρ την Ποιησιν, αἱρετωτερον πιθανον αδυνατον, η απιθανον και δυνατον· τοιυτυς δ' ειναι, οἱους Ζευξις εγραφεν, αλλα και ωρος το βελτιον, το γαρ ωαραδειγμα δει ὑπερεχειν. Προς ἁ Φασι τἀλογα· ουτω τε, και ὁτι ωοτε ουκ αλογον εστιν, εικος γαρ και ωαρα το εικος γινεσθαι. Τα δ' ὑπεναντια ὡς ειρημενα ουτω σκοπειν, ὡσπερ οἱ εν τοις λογοις ελεγχοι, ει το αυτο, και ωρος το αυτο, και ὡσαυτως, ὡς τε και αυτον, η ωρος ἁ αυτος λεγει, η ὁ αν Φρονιμος ὑποθηται. Ορθη δε Επιτιμησις, και αλογια, και μοχθηρια, ὁταν μη αναγκης ουσης, μηδεν χρησηται τῳ Αλογῳ· ὡσπερ Ευριπιδης, τῳ Αιγειτυ ωονηρια, ὡσπερ εν Ορεστῃ τυ Μενελαυ. Ταυτα μεν ουν Επιτιμηματα, εκ πεντε Ειδων Φερυσιν· η γαρ ὡς αδυναλα, η ὡς αλογα, η ὡς βλαβερα, η ὡς ὑπεναντια, η ὡς ωαρα την ορθοτητα την κατα Τεχνην· αἱ δε Λυσεις

εκ

εκ των ειρημενων αριθμων σκεπτεαι· εισι δε δωδεκα.

ΚΕΦ. ωι'.

Ποτερον ἡ Εποποιητικη μιμησις βελτιων, η ἡ Τραγωδικη.

ΠΟΤΕΡΟΝ δε βελτιων ἡ Εποποιητικη μιμησις, η ἡ Τραγῳδικη, διαπορησειεν αν τις. Ει γαρ ἡ ἡττον φορτικη, βελτιων· τοιαυτη δε ἡ προς βελτιους θεατας εστι. Δηλον ὁτι ἡ ἁπαντα μιμουμενη φορτικη, ὡς γαρ ουκ αισθανομενων, αν μη αυτοις προσθῃ, πολλην κινησιν κινουνται· οἱον, οἱ φαυλοι αυληται κυλιομενοι, αν δισκον δεῃ μιμεισθαι· και ἑλκοντες τον κορυφαιον, αν σκυλλαν αυλωσιν. Η μεν ουν τραγῳδια, τοιαυτη εστιν, ὡς και οἱ προτερον τους ὑστερους αὐτων ᾠοντο ὑποκριτας· ὡς λιαν γαρ ὑπερβαλλοντα, πιθηκον ὁ Μυνισκος τον Καλλιππιδην εκαλει· τοιαυτη δε δοξα και περι Πινδαρου ην· ὡς δ' οὑτοι εχουσι

προς

προς αυτους, ἡ ὁλα Τεχνη προς Εποποιΐαν
εχει. Την μεν ουν πρι τους Θεατας επιεικεις
Φασιν ειναι, δι' ὁ ὑδεν δεονται των Σχημα-
των· την δε Τραγικην προς Φαυλους, ἡ αν Φορ-
τικη χειρων δηλον ὁτι αν ειη. Πρωτον μεν
ὑν ου της Ποιητικης ἡ κατηγορια, αλλα της
Υποκριτικης, επει εστι περιεργαζεσθαι τοις σημ-
μειοις και ῥαψῳδουντα, ὁπερ εποιει Σωσιστρα-
τος· και διᾳδοντα, ὁπερ εποιει Μνασιθεος Ο-
πουντιος. Ειτα ουδε Κινησις ἁπασι αποδοκι-
μαστεα, ειπερ μηδ' Ορχησις· αλλ' ἡ Φαυλων,
ὁπερ και Καλλιππιδῃ επετιματο, και νυν αλ-
λοις, ὡς ουκ ελευθερας γυναικας μιμουμενων.
Ετι, ἡ Τραγῳδια και ανευ Κινησεως εποιειτο
αυτης, ὡσπερ ἡ Εποποιΐα· δια γαρ τῳ αναγι-
νωσκειν, Φανερα ὁποια τις εστιν· ει ουν εστι
τἀλλα κρειττων, τουτο γε ουκ αναγκαιον αυ-
τῃ ὑπαρχειν. Επειτα διοτι παντ' εχει ὁσυπερ ἡ
Εποποιΐα· και γαρ τῳ Μετρῳ ἐξεστι χρηθαι·
και ἐτι, ου μικρον μερος την Μουσικην και την

Οψιν

ὄψει ἐχει, δι' ἡς τας ἡδονας ἐπιστανται ἐναργεστατα. Ειτα, και το ἐναργες ἐχει και ἐν τῃ Ἀναγνωρισει, και ἐπι των ἐργων. Ἐτι, τῳ ἐν ἐλαττονι μηκει το τελος της Μιμησεως εἰναι· το γαρ ἀθροωτερον, ἡδιον ἡ τῳ πολλῳ κεκραμενον τῳ χρονῳ· λεγω δ', οἱον ει τις τον Οιδιπουν θειη τον Σοφοκλεους ἐν Ἐπεσιν, ὁσοις ἡ Ἰλιας. Ἐτι, ἡττον μια, ὁποιαουν Μιμησις ἡ των Ἐποποιων· σημειον δε· ἐκ γαρ ὁποιασουν Μιμησεως, πλειους Τραγῳδιαι γινονται· ὡς τε ἐαν μεν ἐνα Μυθον ποιωσιν, ἀναγκη ἡ βραχεα δεικνυμενον, μυθρον φαινεσθαι· ἡ ἀκολουθουντα τῳ τυ Μετρυ μηκει, ὑδαρη. Ἐαν δε πλειυς, λεγω δε, οἱον, ἐαν ἐκ πλειονων Πραξεων ἡ συγκειμενη, ᾖ μια· ὡσπερ ἡ Ἰλιας ἐχει πολλα τοιαυτα μερη, και ἡ Οδυσσεια, ἀ και καθ' ἑαυτα ἐχει μεγεθος· και τοι ταυτα τα Ποιηματα συνεστηκεν, ὡς ἐνδεχεται, ἀριστα, και ὁτι μαλιστα μιας Πραξεως μιμησις ἐστιν. Ει ουν τυτοις τε διαφερει πασι, και ἐτι τῳ

τῷ της Τεχνης εργῳ, (δει γαρ ϗ την τυχουσαν ἡδονην ποιειν αυτας, αλλα την ειρημενην) Φανερον ὁτι κρειττων αν ειη, μαλλον τϗ τελους τυγχανουσα της Εποποιϊας. Περι μεν ουν Τραγῳδιας, καϊ Εποποιϊας, και αυτων, και των Ειδων, και των Μερων αυτων, και ποσα, και τι διαφερει· και του ευ, ἡ μη, τινες αιτιαι· και περι Επιτιμησεων και Λυσεων, ειρηθω τοσαυτα.

ΤΕΛΟΣ.

LECTIONES VARIANTES

PRÆCIPUÆ,

ET

NOTÆ QUÆDAM.

LECTIONES VARIANTES PRÆCIPUÆ, ET NOTÆ QUÆDAM.

ΚΕΦ. α'.

P. 2. l. 3. ΚΑΙ της Αυλητικης ἡ πλειστη] Auletica ars, si Pindaro credis, ab imitatione originem suam duxit,

τὰν ποτε
Παλλας ἐφευρε, θρασειαν Γοργονων
Ουλιον θρηνον διαπλεξαισ', Αθηνα,
Τον παρθενιοις ὑπο τ' ἀ-
πλατοις οφιων κεφαλαις
Αϊτε λειβομενον·
Δυσπενθεϊ συν κηματῳ
Περσευς ὁποτε τριτον ἀ-
ὑσεν Κασσιγνητων μερος,

Εινάλιε Σεριφῳ
Λαοισι τε μοιραν ἀγων.

Et poſtea

Αυ-
λὸν τευχε παμφωνον μελος,
Οφρα τον Ευρυκλας
Εκ καρπαλιμων γενυων
Χριμφθεντα συν ἐντεσι μι-
μησαιτ' ἐρικλαγκταν γοον. Πυθια. ΙΒ'.

l. 7. Και μη τον αυτον τροπον] Hæc verba adjeciſſe videtur Ariſtoteles, proſpiciens ne diſtinctiones ſuas commiſceret Lector & confunderet.

l. 9. Δια τεχνης] Legendum cenſet Dacierius δια τυχης.

l. 10. Ετεροι δ' αμφοιν] Notandum eſt Poeticam comparationibus ab arte pingendi adductis ſingulo fere hujuſce libelli capite illuſtrari. In loco igitur hoc difficillimo de Pictoribus tantummodo loqui Philoſophum cum nobis perſuaſiſſet Dacierius, lectionem hanc δι' αμφοιν recipiendam eſſe duximus, pro δια της φωνης quam pleræque habent Editiones. Nunc vero immutata eſt nobis ſero ſententia, & locum hunc ſic legimus & interpretamur, Ωσπερ γαρ και χρωμασι (ſcil. coloribus) και σχημασι (ſcil. geſtibus) πολλα μιμουνται τινες απεικαζοντες, οἱ μεν (ſcil. Pictores) δια τεχνης, οἱ δε (ſcil. Geſticulatores) δια συνηθειας· ἑτεροι δε (ſc. απεικαζοντες μιμουνται) δια φωνης &c. —— Hoc ſenſu σχημα occurrit apud Athenæum, Ερμιππος δε φησι Θεοφραστον παραγινεσθαι εις τον Περιπατον καθ' ὡραν, λαμπρον καν εξησκημενον, ειτα καθισαντα διαπυθεσθαι τον λογον, ουδεμιας απεχομενον κινησεως, ουδε σχηματος τινος· και ποτε αψοφαγον μιμουμενον, εξαρσαι την γλωσσαν, περιλειχειν τα χειλη. Lib. 1. P. 20. Si vero ulla eſſet auctoritas

ritas qua inniteremur, legere maluiſſemus καὶ χήμασι καὶ φωνῇ πολλὰ &c. omiſſis ἕτεροι δὲ διὰ φωνῆς.

P. 3. l. 3. Καὶ γὰρ ἤτοι] Ἀριστοκλῆς φησιν ὅτι Τελεστῆς ὁ Αἰχύλε ὀρχηστὴς ἦτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τὰς Ἐπῳδὰς ἐπὶ Θηβαις, φανερὰ ποιῆσαι τὰ πραγμάτα δι' ὀρχήσεως. Athen. P. 22. Notum eſt illud Virgilii

Saltantes Satyros imitabitur Alphefibæus,

Et Horatii

Ut feſtis matrona moveri juſſa diebus,

Et

Saltare Cyclopa &c.

Nimirum id genus ſaltandi apud antiquos præcipue in uſu & admiratione fuit, in quo perſona quædam aliena ſuſtinebatur: quod genus Theatris noſtris non inuſitatum eſt.

l. 8. Τυγχάνουσι μέχρι τε νῦν, id quod fecit uſque ad hunc diem.

l. 19. Καὶ Ἐμπεδοκλέα] Exſtat Poema hujus Empedoclis, ut fertur, apud Fabricii Bibl. Græc. Iambicis verſibus conſcriptum de Sphæra.

P. 4. l. 3. In quibuſdam MSS. ὃ ποιοῖτο animadvertit Victorius.

l. 4. Admiſimus Κενταύρων, quæ lectio habet auctoritatem MSS. & Athenæi, pro Ἱπποκενταύρων.

l. 10. Pro Νόμων quædam habent Edit. Μίμων.

ΚΕΦ. β'.

P. 4. l. ult. Poſuimus δὴ pro δὲ.

P. 5. l. 3. Vict. auctoritate trium MSS. poſt βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς, legit ἢ καὶ τοιούτους, quæ verba in Aldino exemplari defecerant. In iis autem MSS. deſiderantur ἀναγκὴ μιμεῖσθαι. l. 8.

l. 8. Edit. Du Val ἐστιν in marg. & lin. prox. pro μιμησασθαι in marg. μιμεισθαι.

l. 15. Caſtelv. quem ſequitur Riccob. legit Δειλιαδη (quaſi απο των δειλων.)

ΚΕΦ. γ'.

P. 7. lin. 9. Difficilior eſt paulo hujuſce loci conſtructio, ſic igitur legendum proponimus, ποιεμενοι τα Ονοματα σημειον· ἑτοι μεν γαρ κωμας τας Περιοικιδας αὐτες καλειν φασιν, Αθηναιες δε Δημους —— και το ποιειν, αὐτες μεν Δρᾶν, Αθηναιες δε, Πραττειν ωσθσυγρειν.

ΚΕΦ. δ'.

P. 8. l. 11. Vict. e MSS. reponit ἀλιμοπιτων.

P. 9. l. 1. Vict. legit ουχ μιμηκα e MSS.

ΚΕΦ. ε'.

P. 9. l. 12. Vict. tollit τυχας.

P. 10. l. 14. Hæc verba prius deſiderata παρασφανεισης δε της Τραγωδιας και Κωμωδιας, a Vict. ſunt reſtituta e libris manu exaratis.

ΚΕΦ. ς'.

P. 11. l. 4. Edit. Du Val habet γενομενης απ' αρχης αυτοχειδιασλικη. Edit. Glaſg. γενομενης. Nos Ald. ſequimur. Sed forte legendum γεννομενη.

ΚΕΦ. η'.

P. 14. l. 8. Η μεν γαρ ὁπ. Edit. Du Val. ad marg.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. θ'.

P. 15. l. 3. Præpoſ. εν Victorius trium MSS. fidem ſecutus reſtituit.

ΚΕΦ. ι'.

P. 17. l. 15. Edit. Du Val. in marg. Ευδαιμονιαν και Κακοδαιμονιαν εν ——

P. 18. l. 7. Quædam habent Edit. ανευ μεν γαρ.

l. 12. In omnibus MSS. αγαθος, ſed recepta lectio potior videtur, tum quod alio loco Philoſophus dixit de eodem Pictore ὁτι κρειττους εικαζει, tum ob μονοτονιαν evitandam.

l. 15. In plurimis MSS. deeſt particula ου.

P. 19. l. 7. Παραπλησιον] Hæc quæ uncis incluſimus, transferenda cenſet Caſtelv. & inſerenda poſt πραγματων Pag. 18. lin. antepen.

l. 18. Εν οις] Hunc locum ita legit Victor. εν οις ουκ εστι δηλον ει προαιρειται η φευγει. διοτι ουκ εχουσιν ηθος των λογων, εν οις μηδ' ὁλως εστιν ὁ, τι προαιρειται η φευγει ὁ λεγων.

l. 19. Διοτι ουκ εχουσιν ηθος. Scil. ὁτι ουκ εστι δηλον.

P. 20. l. 7. Quædam habent exempl. λοιπων παμπολυ.

ΚΕΦ. λ'.

P. 24. l. 9. Αλλα & poſtea συνεστησεν Edit. Du Val. ad Marg.

lin. ult. Επιδηλον ὡς ουδε μοριον του ὁλου τουτ' εστιν, quædam Edit.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ὁ'.

P. 30. lin. ult. Plures MSS. habent οἷον ἐχει ἡ ἐν τῳ Οιδιποδι.

P. 31. l. 10. Edit Glaſg. habet ἀναγνωρισις, ἐτι δὲ ἀναγ- verba ἐπ δὲ omiſimus Victor. ſecuti.

P. 33. l. 1. Τὸ Κομμὸ inſigne occurrit exemplum apud Æſchylum ſub finem *Perſarum*.

l. 3. Edit. Du Val ad marg. οἷς μὲν ὡς εἰδέσι δεῖ. & lin. prox. εἰπαμεν.

ΚΕΦ. ε'.

P. 34. l. 13. Pro φαινηται habet Edit. Du Val. ad marg ἐστιν.

ΚΕΦ. σ'.

P. 35. l. 18. Πρωτον μεν γαρ.

ΚΕΦ. υ'.

P. 40. l. 11. Διὰ γαρ τουτο.

l. 18. Vict. monet ſe in nullo MSS. inveniſſe καὶ.

P. 43. l. 2. Vict. legit οἷον τὸ, auctoritate MSS.

l. 10. Vict. poſt των Ηθων e libris MSS. inſerit τοιουτους οὐζας.

ΚΕΦ. χ'.

P. 35. l. 4. Vict. adnotat διὰ σημειων extare quidem in antiquo libro, ſed ſe illi non confidere; ideoque ſpatium inane relinquit, ſicut olim in excuſis fuit.

—— le-

—— legendum conjicit Dacier. ex loco Euripidis, διὰ τεκμηρίων, quæ lectio eodem redit, atque altera.

l. 14. Peſſime habent Edit. pleræque aut χλοηφορεις aut χροφορεις.

P. 46. l. 1. Quædam Edit. φοινισιν, & notat Vict. in quibuſdam MSS. virili genere legi φοινιδας.

l. 5. Quædam Edit. συνζετη.

l. 7. Pro ὁ δὲ recepimus το δὲ, ita enim legi in omnibus quos viderit MSS. notat Victorius: & quidem eam lectionem poſtulat loci Syntaxis; ſpectat nimirum ὁ μεν ad ψευδαγγελον, το δὲ ad Θεατρον. —— pro ὁ μεν in omnibus MSS. legi το μεν idem notat.

ΚΕΦ. ψ'.

P. 47. l. 9. Ποιητην cum Dacierio legimus pro Θεατην, ſenſ. eam plane lectionem poſtulante.

l. 13. Poſt και omiſit Victor. δι' ὁ, ſecutus auctoritatem plurium MSS. quod nos quoque fecimus.

P. 48. l. 2. Τυτυς τε λογους δὲ πτ. quæd. Edit.

l. 4. Secuti ſumus Vict. qui ex auctoritate MSS. reponit παρατεινειν pro παρτεινειν.

P. 49. l. 4. Quidam legunt μακρος pro μικρος.

l. 9. αυτος δὲ αφικνειται. quæd. Edit.

ΚΕΦ. ω'.

P. 50. l. 5. Προπεπραγμενα. quæd. Edit.

l. 18. Vict. Codex ἑκαστον τυ.

P. 51. l. 1. Η αλλη ſupplevit Dacierius.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. ωκ'.

P. 51. Χρη δε, ὡσπερ ειρηται πολλακις, μεμνησθαι. Hæc verba reſtituit Vict. e MSS.

l. 13. Περηστιν Ιλιε ex Gloſſa. Edit. Du Val. ad marg.

P. 52. l. 11. Addidimus Adverbium ε quod excidiſſe videtur, cum ſenſus id plane poſtulat.

ΚΕΦ ωκα'.

P. 53. l. 11. In tribus MSS. Vict. invenit ιδιων.

ΚΕΦ. ωγ'

P. 55. l. 11. Προδολης recipiendum eſſe pro παρεσδολης nobis perſuaſit Dacierius, quemadmodum & ſenſus loci.

P. 56. l. 6. Hanc lectionem in libro MSS. ſe offendiſſe narrat Robortellus. Aliæ Edit. habent αντιτε α συλλαδη, και μετα τε α, nullo autem ſenſu.

P. 57. l. 11. Pro προσημαινει Quidam legunt σημαινει.

P. 58. l. 4. Quædam Edit. εν τω βαδιζειν Κλεωνα.

ΚΕΦ. ωδ'.

P. 58. l. 13. In MSS. poſt ονομα invenitur και πολλαπλων.

l. 13. Pro Μεγαλιωτων inferuimus μεγαριξοντων ex emend. Dacierii.

P. 59. l. 1. Edit. Du Val. habet ὑφηρημενον, ad marg. vero αφηρημενον. poſteriorem lectionem velim reponas, quippe quæ bis eodem hoc capite occurrit.

P. 61.

P. 61. l. 4. Αλλ' ἀοινον cum Victor. legimus pro ἀλλα οινω.

l. 7. Ερυγας.

l. 9. Υφηρημενον.

l. 10. Vict. legit κεχρημενον ἡ τω οικειω.

l. 12. Η εμβεβλημενω in nonnullis MSS. non inveniuntur. Vict.

l. 16. Οψ restituit Vict.

P. 62. l. 9. Vict. e vetustis libris ταυτα reponit.

ΚΕΦ. ωε'.

P. 64. l. 2. Citavit Aristoteles unum tantummodo versum; alterum hunc ex Athenæo primus protulit Dacierius, qui Ænigma illud optimè explicavit.

l. 4. Pro δι' ὁ αναπεπεκται legendum putat Vict. e corruptis MSS. vestigiis δει αρα πεχρησθαι. Edit. Ald. legit πεπρησθαι. Alia Edit. αναπεπρησθω. Rectiùs forte legatur, εκ δε των Γλωττων βαρβαρισμος· δι' ὁ δει αρα πεπρησθαι (scil. Λεξιν) πως τουτοις, quæ verba opponantur iis præcedentibus, Αλλ' αν τις ἁμα &c.

P. 65. l. 1. Versus hosce sic restituit Dacierius. Aliæ Edit. habent.

Ηπταριν ειδον Μαραθωνα βαδιζοντα
Ουκ αν γεινομενος τον εκεινου εξ ελλεβορον.

P. 65. l. 4. Το δε μετριον, modus ejus in usu: prohibet nimirum Aristoteles, quod etiam Longinus, πανταχου κωδωνας εξηφθαι. Infra quoque το μετριον, modum significat, licet aliter interpretes.

P. 67. l. 6. Quæd. Edit. πολυ δε μειζοτον.

l. 17. Χρησαιτο.

ΚΕΦ. ωζ'.

P. 68. l. 7. Cum Dacierio legimus συνθεσεις pro corrupto συνηθεις. Vict. e MSS. legit μηδεμιας Ιστοριας τα συνηθη ειναι.

P. 69. l. 15. Vict. in MSS. legit Κυπριων.

P. 69. l. 18. Εκ της μικρας Ιλιαδος πλειον εκτω.] Iliadem hanc parvam quam memorat Ariſtoteles, injuria temporis interiiſſe, plurimi homines jam olim conqueſti fuerunt; an verò jure æquo, id ſane dubito. Locus enim hic Philoſophi occaſionem dedit, cur putarem Poema cujus ſcriptor vulgo appellatur Quintus, neſcio quis, Calaber ſive Smyrnæus, ipſam eſſe hanc Iliadem. Spero igitur me rem non inopportunam facturum, ſi de utroque opere nunc pauca diſſeram, opinionis hujuſce rationem redditurus.

Parvam Iliadem, de qua diſputamus (alia enim erant Poemata ejuſdem nominis) totum continuiſſe Bellum Trojanum aſſerit Dacierius; quòd vero aliter ſe res habuit, ex hoc loco Ariſtotelis colligimus. Tragœdiarum enim, quarum Fabulæ a parva Iliade deſumptæ erant, hæc recenſet nomina, Οπλων Κρισις, Φιλοκτητης, Νεοπτολεμος, Ευρυπυλος, Πτωχεια, Λακαιναι, Ιλιου Περσις, και Απορρητος, και Σινων, και Τρωαδες. Obſervandum eſt autem harum Fabularum nullam ante Hectoris funus, finitamque Iliadem majorem, temporis ordine ponendam eſſe; quippe nihil Dacierium moror affirmantem fuiſſe hunc Euripilum Evæmonis filium, eamque Tragœdiam Ariſtotelem intellexiſſe, quam a Romano quodam Poeta latinè redditam Cicero, Lib. 2. Tuſc. Quæſtionum, citavit: cuivis locum inſpicienti patet deſumptum fuiſſe ejus Tragœdiæ argumentum ex Iliade majore. Lib. 11.

Illum

Illum ſane Euripilum intelligit Philoſophus, qui filius Telephi, regis Myſiæ, inſigne tulit auxilium Trojanis poſt Hectorem ſublatum. Quod cum ita eſt, veriſimillimum videtur Iliadem parvam continuiſſe τὰ μετ' Ὁμηρον, ea quæ poſt Hectoris funus evenerunt uſque ad naufragium Græcorum; præterea Ariſtoteles aſſerit eam fuiſſe περὶ μιαν πρᾶξιν πολυμερῆ, unde patet quod œconomiam non habuit Epicam. Poematis autem Calabri, quod vocant, nulla generalis deſcriptio hac Iliadis parvæ convenientior fingi poteſt; id enim revera continet τὰ μετ' Ὁμηρον, ea quæ poſt Hectoris funus evenerunt uſque ad naufragium Græcorum; & de Actione ejuſmodi verſatur, ideoque œconomiam non habet Epicam.

Notandum eſt quod Tragœdiarum nomina Ariſtoteles alio recenſuit ordine, quam quo ſingularum argumenta in ipſa Iliade legenti ſe neceſſariò obtuliſſent; neque ſcio an ſatis accurate. Eam quam vocat Πτωχείαν intelligunt Interpretes de Ulyſſe, mendici ſpecie, Trojam, ut ſpecularetur quo loco res hoſtium eſſent, intrante; quod ſane argumentum æque ſibi vindicat Odyſſea Lib. 4. v. 245, ac Poema hoc noſtrum Lib. 6. v. 275. Pro Λακαίναις cenſemus legendum eſſe Λακαίναι cum Vict. MSS. eamque Tragœdiam fuiſſe de reditu Helenæ in gratiam cum Menelao ultimus hujuſce Poematis noſtri liber nobis perſuadet. Cæterarum vero omnium Tragœdiarum Fabulas adeo manifeſte continet idem opus, ut vix & ne vix dubitandum videtur, quin ex eo illas hauſerint Poetæ.

Porro autem, Ilias parva pro Homeri ipſius opere ab Antiquorum plurimis fuit recepta; quod fieri vix potuit niſi ſimilitudinem quandam & quaſi cognatio-

nem, ſtyli, ac cæterarum Homeri in ſcribendo virtutum, inter Iliadem parvam & reliqua ejus opera, intercedere deprehendiſſent. Et ſane Orationis forma ac figura, morum indoles ac color, Comparationum uſus, varietas, ac ſimplex pulchritudo; diligentia item, in regionibus, præliis, vulneribus deſcribendis, aceuratiſſima; ea denique pæne omnia quæ in Iliade Homeri reperias, in Poemate hoc Calabri, ut dicitur, ita imitantur, ut ab eodem divino profectum eſſe ingenio id plane videatur, quo opus illud nunquam ſatis aut laudatum aut laudandum: optimo quidem jure Poeta noſter recentiorum omnium præconio, quaſi Homeri Ὑπνοφητης, celebratur.

Porro, Herodotus, * qui Iliadem parvam Homero tribuit, eum Smyrnæ oriundum, maximeque inopem fuiſſe tradit: hujuſce vero noſtri Poematis Scriptor prope eandem Smyrnam ſe juvenem oves cuſtodiſſe, ait, Lib. 12. ver. 302. Homerum plurimas viſiſſe regiones idem ſcribit Herodotus, quod etiam jure quis affirmet de noſtro; id enim a Mari & Navigatione crebræ ductæ ſimilitudines, & Aſtrorum frequens mentio, ſatis teſtantur. Homerum quoque oculis magnopere laborantem a Mentore denuo reſtitutum fuiſſe ſcribit Hiſtoricus; Quis vero eadem non perpeſſum credat hunc noſtrum, ſi modo ſuaviſſimam eam legat ſimilitudinem, Lib. 1. v. 80?

Cum igitur hæc omnia adeo aptè & amicè cohærent invicem & conjurant, videndum eſt quid obſtet quo minus credamus hoc poema ipſam eſſe parvam Iliadem.

Primum vero nomen objiciant nonnulli quo ſcriptor ejus compellatur: ſed Quinti hujus ſive Calabri ſive Smyrnæi præter unum atque alterum e Græcis, & quidem

* *In vita Homeri.*

quidem recentioribus, nemo in ſcriptis ſuis mentionem facit, neque de eo aliquid omnino certi conſtat; adeo ut alii contendunt Corinthum Smyrnæum, neſcio quem, fuiſſe ſcriptorem, alii Mileſium quendam, aut Quintum Ennium Scipionis Africani amicum. Mira hæc & inſolens, ut ait Rhodomanus, in Poetam longe præſtantiſſimum fortunæ iniquitas videatur: quod ſi ſtatuamus hoc opus eſſe parvam Iliadem, quid mirum ſi de ejus auctore nunc temporis diſceptatur? quippe de eo etiam antiqui diſceptarunt.

Porrò locus eſt in Lib. 11. v. 360. ex quo ſuſpicio aliqua nobis inceſſit ſcriptorem fuiſſe Homero inferiorem ætate. In eo nimirum loco inſtructam Teſtudinem induſtria Ulyſſis ad oppugnandam Trojam accuratè deſcribit Poeta; quod militarem diſciplinam redolere videatur, ſi non Romanorum, recentioris ſaltem ævi, quam quo floruit Homerus: Teſtudinis enim nuſquam apud Homerum mentionem haberi memorat Lipſius, in quo tamen fallitur. Cum vero uſus Teſtudinis omnino nullus eſſet niſi in muris ſubeundis, ejus deſcriptioni locus fuit ea ſolum Iliadis parte, qua fugati ab Achille Trojani in urbem ſe concludunt; murum enim Achaicum, ne hoc modo oppugnaretur, ſatis foſſa tuebatur. Et quidem ea in parte Poematis ſui (Lib. 22.) Teſtudine facta Achivos ſubiiſſe propugnacula Homerus docet; minus fuſe quidem quam ſolet, quoniam cum ad Hectoris interitum jam properaret opus, Poeta caſtigati judicii circa vilius aliquid morari noluit. Quare nihil de ætatis fide deſcriptionem hanc Teſtudinis detrahere cenſemus.

Præterea vero Oraculum Chalchantis de Ænea & poſteritate ejus (Lib. 13. v. 335) quoſdam adduxit ut conjicerent Poetam ſub Monarchia Romana floruiſſe:

id enim, ait Rhodomanus, tam evidens eſt ut non divinatorem futuræ, ſed ſpectatorem præſentis Romanorum potentiæ Poetam agere liquido appareat. Quo autem minus neceſſe putem de hoc Oraculo uberius diſſerere, illud alterum facit quod apud Homerum de eodem Ænea & poſteritate ejus occurrit, Lib. 20. v. 300.

μοιρίμον δὲ οἱ ἐστ' ἀλεύασθαι
Ὅφρα μὴ πάντεσσι γένῃ, καὶ ἄφαντος ὀλῆται
Δαρδάνου.
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρωεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.

Legebatur olim haud ſcio an recte Αἰνείαο γένος πᾶσιν ἀνάξει. Verborum in utroque Poemate eandem vim & tenorem eſſe, ſi locos conferas, deprehendes; ita ut apud utrumque idem ſit omnino de iis ſtatuendum.

Ex alio item Poematis hujus loco vixiſſe Scriptorem ſub eadem Monarchia quidam longe ſpecioſius collegerunt. Poeta enim duos Atridas ab hoſtibus incluſos, eorumque telis miſſilibus undiquaque petitos, deſcribens Lib. 6. v. 53. hac uſus eſt ſimilitudine,

τοὶ δ' ἐν μεσσοισιν ἐόντες
Στρωφῶντ' ἠΰτε Σύες μεσῷ ἐρκεϊ, ἠδὲ Λέοντες,
Ἠμάλ' τῷ ὀτ' ἀνάκτες ἀολλίσσωσ' ἀνδρῶπας·
Ἀρχάλεως δ' εἵλωσι, κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
Θῆρσιν ἀπο (sic legimus pro ὑπο) κρατεροῖς· οἱ δ' ἐρκεος ἐντὸς ἐόντες
Δμῶας διερδακέεσσιν ὀσπ σθένεσιν ἐῴσιν ἰκήται.
Ὣς οἱ γ' ἐν μεσσοισιν ὑποστυμένως ἐδάϊζον.

Bene norunt omnes quod apud antiquos artes militandi & venandi ita inter ſe conveniebant, ut nihil ſit uſi-

uſitatius quam ab altera alteram illuſtrari. Nimirum mos erat Reges plurimis ex urbibus venatum congregare populum, & feras poſtquam corona concluſiſſent, quod difficulter admodum fiebat, e longinquo telis laceſſere, uſque ad interitum; eumque morem ſæpe reſpexit * Homerus verbis pœne iiſdem, quibus hic noſter, uſus. Et quidem nihil unquam aptius potuit afferri, unde periculum ſimul Atridarum & generoſam ferocitatem explicaret Poeta: optime reſpondent omnia. Hactenus tamen fuerunt hæc intellecta de Gladiatorum in Circo Romano cum feris certamine; quanto cùm ſenſus diſpendio, tum verborum repugnantia, nihil immoror: exinde autem id profectum videtur, quod homines minus Græcè ſcientes, cum απο poſitum eſſe per Apoc. pro αποθι non animadvertiſſent, quoniam præpoſitio ſolum regit Genitivum, in ὑπο immutaſſent. Quod cum ita ſit, nihil hæc impediunt quo minus Poeta noſter inter Scriptores ultimæ vetuſtatis referatur.

Et quidem ſuo teſtimonio non ita longe ab iis de quibus ſcripſit temporibus, diſtabat. Laocoontis enim

---

* Il. ι'. v. 540. Aprum Calydonium occidiſſe dicitur Meleager.

Πολλεων εκ πολεων θηρητηρας ανδρας αγειρας.

Il. ο'. v. 89. Antilochus fugiſſe ut fera

Περιν περ ομιλον αολλισθημεναι ανδρων.

Et Il. υ'. v. 165.

Λεων ὡς
Ον τε και ανδρες απηκτημενον μεμαασιν
Αγρομενοι, πας δημος ——

& Il. μ'. v. 41. Virg. Æn. 9. v. 551.

Tro-

Trojanos ad Equum comburendum ſuadentis, filios cum occidiſſent Angues, ait, Lib. ιβ'. v. 470.

Αμφω κϊστωθησιν ὑπο χθονα· των δ' επι σημα
Φαινιθ', ὁπου κατεδυσαν ες ἱερον Απολλωνος
Περγαμῳ εν ζαθεῃ.

& muro Achaico maris inæſtuantis vi ſubmerſo, Lib. ιδ'. v. 650.

ψαμαθος δ' επι φαινετο μυνη
Χαοσαμενη ποντοιο,

ubi το, ετι, ſuadet legendum eſſe, φαινεται, ut ſupra: ita vero ſe rem habere ſuo etiam ſeculo affirmat Homerus, ſcribens de Neptuno, quod

Αυτις ἡϊονα μεγαλην ψαμαθοισι καλυψε.
Il. μ'. v. 31.

& quæ Poeta noſter, Lib. 12. v. 302.

Υμεις (ſcil. Muſæ) γαρ πασιν μοι ενι φρεσι ϑηκατ' αοιδην,
Πριν μοι αμφι παρειαϊ καταισκιδναασθαι ιουλον,
Σμυρνης εν ϑαμιδοισι περικλυτα μηλα νεμοντι,
Τρις τοσον Ερμυ απωϑεν ὁσον βοοωντος ακουσαι,

optime conveniunt iiſdem illis temporibus; quippe in quibus Heſiodum quoque oves cuſtodientem Muſæ erudierunt. v. Theog. v. 24.

Denique, quantum ipſe compertum habui, nihil omnino obſtat, quo minus ſtatuamus hoc opus eſſe parvam Iliadem; niſi quod deſiderantur verſus duo, a quibus id poema initium duxiſſe memorat Herodotus,

Ιλιον αειδω και Δαρδανιην εϋπωλον,
Ης περι πολλα παϑον Δαναοι ϑεραποντες Αρηος,

quibus tamen ipſis nullum unquam aptius initium huic Poemati excogitari poterit; adeo ut ſi quis aſſerat quoniam deſunt hi duo verſiculi, ideo Poema prorſus aliud ab Herodoto indigitari, præſertim cum unus tantummodo

tummodo Codex Manuſcriptus huc uſque repertus fuerit, id ſane hominis præpropere judicantis eſſe videatur.

Hæc præcipua ſunt quæ dicenda habui de hac conjectura noſtra; quam velim, amice Lector, benignè excipias. *

P. 70. l. 1. Vict. Codex πλωχειαι Λακαινα.

ΚΕΦ. ωη'.

P. 71. lin. ult. ἡρμοχειν.

P. 72. l. 6. In quibuſdam MSS. κινησις.

l. 7. Forte κινηται. Vict.

l. 12. Pro ἁρμοτιον αυτο διαιρειϑαι, *aptum illud metrum ſeligere*, Vict. reponit ἁρμοτιον αυτῃ διαιρειϑαι e MSS.

P. 73. l. 1. Και ϰδεν' ακηϱι, αλλ' εχονται ηϑος, in omnibus MSS.

l. 3. Pro ανακλοϱον cum Vict. legimus ϰλοϱον.

l. 5. Επει Quædam Edit. pro επειται.

l. 13. Vict. e MSS. legit ὁταν τϱδε οντος τοδε ᾖ, ἡ γενομενϱ γινεται.

l. 16. Αλλ' ϰδε τϱτϱ e MSS. Vict.

P. 74. l. 15. Αφανιζει recepimus pro εμφανιζει.

l. 11. Vict. legit εκδεχεϑαι.

---

* Confer, ſi libet, Propertium lib. 3. Eleg. 9. ver. 18. cum Poemate hoc noſtro lib. 1. v. 655. Ovid. Eleg. in mortem Tibulli ver. 1. cum lib. 2. ver. 605. & lib. 3. ver. 604. Ovid. Metamor. lib. 13. cum l. 5. Virg. lib. 2. cum lib. 12. & fallor niſi exiſtimaturus ſis illos Poetas reſpexiſſe hunc noſtrum, ideoque fuiſſe inferiores ætate.

P. 75.

P. 75. l. 15. Quædam Edit. εἰ μὲν.

P. 75. lin. antep & p. 76. l. 1. Vict. legit εἰ μὲν & εἰ δὲ. putat idem verba ea κατὰ συμβεβηκὸς perturbare ſententiam.

l. 5. Pro εἰ quædam Edit. ἢ.

l. 11. Poſt τέλος deeſſe aliquid ſuſpicatur Vict. forte κράτιστον. pro ἢ μέντοι infra, quidam legunt εἰ μέντοι.

P. 77. l. 1. Η εἰ ἀμείμητος vel ἢ καμείμητος in quibuſdam MSS.

l. 7. Ita reſcripſimus pro ἀλλ' ὃ φασι παῖδι, cum Victorio, & Dacierio qui ipſum Xenophanis locum ad confirmandam hanc lectionem adducit.

P. 79. l. 10. Pro corruptis Ζωρὰ τὶ πρὶν κέκριτο, eo modo quo exaravimus legit Dacierius, qui verſus hoſce integros in medium protulit.

P. 80. l. 1. Poſt ἂν omiſimus particulam negativam οὐ, Vict. ſecuti.

l. 7. Ὧδικως unus e libris excuſis: in quibuſdam MSS. δικως.

l. 8. In Codice omnium vetuſtiſſimo deſiderantur κατ' ἀντικρυ.

l. 9. Quidam libri habent πενίαι, unus ὁ ἐνιοι.

l. 11. Heinſius legit καὶ οὐκ εἰρηκὼς ὁ, τι δοκεῖ.

l. 18. Δι' ἁμαρτημα legimus cum Victor. pro διαμαρτημα.

P. 81. l. 14. MSS. habent alii Αἰγίνητη πονηρίᾳ, nonnulli τὸ Αἰγαίητος πονηρίᾳ καὶ, unus autem τῷ Αἰγαίητη πονηρίᾳ. Ariſtotelem loqui de Ægeo quem deſcribit Euripides in Medea, cenſet Dacierius, quem vide.

l. 16. Vict. e MSS. τὸ μὲν οὖν.

P. 82.

ΚΕΦ. ωί.

P. 82. l. 3. Edit. Du Val ad marg. Τραγικη.
l. 7. Plures MSS. κινειται.
l. 10. Μηνισκος.
lin. ult. Edit. Glaſg. ὡς ἐτοι.
P. 83. l. 3. Vict. MSS. non habent δι' ὁ.
l. 9. Διαδιδονται.
l. 14. Vict. ποιει το αὐτης.
l. 15. Δια γαρ τε αναγινωσκειν· idem aſſeruit Philoſophus p. 20. ἡ γαρ της Τραγῳδιας δυναμις και ανευ Αγωνος και Υποκριτων εστιν.
lin. ult. Cum Vict. legimus ετι pro ὁτι. Idem legit τας ὀψεις MSS. auctoritatem ſecutus.
P. 84. l. 1. Edit. Du Val in marg. habet αἱ ἡδοναι συνιστανται. Locum vero ſic legendum proponimus, δι' ἡς (ſcil. ὀψεως) της ἡδονης συνιστανται τα εναργεστατα, *per quam Voluptatis pars evidentiſſima efficitur*, quippe quæ oculis ſubjecta eſt fidelibus.
l. 11. In pluribus libris antiquis deſideratur αναγκη, & in pleriſque pro βραχεα legitur βραχεως. Vict.
l. 13. Hæc verba εαν δε πλειους abſunt a compluribus libris vetuſtis. Vict.

ADDENDA.

P. 15. l. 13. Vict. pro μελος legit μετρον.
P. 23. lin. 12. Vict. e MSS. τω γ' ενι.
P. 47. l. 9. Idem legendum putat επετιματο.
P. 48. l. 2. Vict. in quodam MSS. invenit εκστατικοι.
P. 56. lin. 9. Vict ην μη, *niſi*, & poſtea σημαντικων.

FINIS.

ERRATA.

Pag. 1. ἡν τινα lege junctim. P. 3. l. 9. ονομαστι. Pag. 4. l. 5. ηδη. l. ult. δε. P. 14. l. 15. pro ταυτα l. τἀυτα. P. 15. l. 1. αυτη cum aſp. P. 19. l. 9. χυδην. P. 21. l. 1. ολης cum aſp. P. 29. l. 8. η cum aſp. P. 34. l. 5. ουτι ſine aſp. lin. 14. poſt λοιπος interpungas antep. poſt Θυιστης leviore pauſa ſcribendum. P. 35. l. 13. ἡ ſine aſp. P. 42. l. 15. ante εν τη Ιλ. inſere και. P. 44. l. 6. Αστιεας. P. 45. l. 20. ἡτ' ſine ſubſ. P. 71. l pen. Ηρωικον & alibi Τρωικον. P. 73. τα δ' lege τανδι. P. 80. l. 9. προϋπολαμῶ. l. 16. αυτων cum aſp. P. 82. l. 4. Τρακωδ. adde ſubſ. P. 82. l. 8. poſt εστι leviore pauſa diſtinguendum. In Notis. P. 92. γεννωμενη.

MVSEVM BRITAN NICVM